

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 22, ÅRGÅNG 6

SOMMAREN 2017 (68 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskogh

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskogh@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjuogoandra nummer. Detta publiceras onsdagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma fredagen den 22 september 2017, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta sommarnummer fortsätter vi att publicera boken *Växternas hemliga liv*, en klassiker från år 1976 skriven av Peter Tompkins och Christopher Bird. Denna gång återger vi kapitel 16, "Trädgårdens alkemister", och kapitel 17, "Hälsans slagrutemän".

Därefter följer en uppsats om esoterisk astrologi, *Hjälpkonstellationerna*. Författaren är vår käre vän och medarbetare José Antonio Rodríguez. Det är José Antonio, som gjort alla de översättningar som finns i den spanska avdelningen av vår hemsida. Vi känner oss hedrade för att vi fått publicera den första översättningen av det spanska originalet *Las constelaciones auxiliares* till något annat språk.

Som vanligt avslutas numret med litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766. Vi ber er vänligen observera att plusgirokonto 441 76 46 – 9 inte längre är i bruk.

Nyheter på våra hemsidor

Många nyheter på våra hemsidor skall noteras. På denna hemsida, www.hylozoik.se, har öppnats en avdelning för ett nytt språk, nämligen esperanto. Detta språk, som den polske ögonläkaren dr L. L. Zamenhof uppfann i avsikten att det skulle fungera såsom ett neutralt och därför verkligt internationellt språk, har under de 130 år det existerat bevisat sin användbarhet och livskraft. Tack vare sin ytterst enkla, klara och strängt regelbundna grammatik (definierad i endast 16 regler, alla utan undantag), sitt geniala system för ordbildning, vilket avsevärt underlättar språkets inläring, och sin väl omvittnade höggradiga flexibilitet lämpar sig detta språk utmärkt att uttrycka allt slags mänskligt tänkande, och naturligtvis även hylozoikens ideer. Esperantolitteraturen omfattar numera tiotusentals verk, både original och över-

sättningar. Ny litteratur tillkommer ständigt, och nu alltså även delar av Laurencys verk i översättning till esperanto, nämligen de fyra första delarna av *La scio pri la realo*, det vill säga *Kunskapen om verkligheten*. Dessa fyra delar är: *La problemoj de la realo, unua parto*; *La problemoj de la realo, dua parto*; *La origino de la scio kaj de la fikcioj*; *La tri demandoj de la sfinkso: de kie? kiel? kien?* eller på svenska *Verklighetsproblemen, del ett*; *Verklighetsproblemen, del två*; *Kunskapens och fiktionernas ursprung*; *Sfinxens tre frågor: varifrån? huru? varthän?* Dessa fyra texter översatte red. visserligen redan på 1970-talet och lät trycka i en liten upplaga inför den internationella esperantokongress som hölls i Stockholm sommaren 1980, men det är först nu dessa texter publiceras på internet.

Spanska avdelningen av denna hemsida uppvisar flera nya texter: *El pensamiento largo de la tecnología de la luz, parte uno, con comentarios*; *Sobre la realidad causal (47:1-3)*; *Fundamentos de la tecnología de la luz, tercera parte*; och *El pensamiento largo sobre concentración, meditación, contemplación*. Hjärtligt tack till vår käre José Antonio för detta. Motsvarande svenska original är: *Ljusteknikens långa tanke, del ett, med kommentarer*; *Om det kausala (47:1-3)*; *Ljusteknikens grunder, del tre*; och *Långa tanken om koncentration, meditation, kontemplation*.

Även i denna hemsidas svenska och engelska avdelningar finns nyheter att notera, nämligen revision av alla texter hörande till boken *Kosmisk intelligens* och dess engelska motsvarighet, *Cosmic Intelligence*. Många rättelser har införts liksom ytterligare hänvisningar. En studiegrupp i Västerås (se julnumret 2014!) har utfört ett förtjänstfullt arbete med att bistå red. med många av dessa rättelser och hänvisningar. Stort tack till Västeråsgruppen!

Stort tack även till makarna IS och CS i Nya Zeeland, som bistått red. med många rättelser av den engelska texten *Cosmic Intelligence* liksom även rättelser av texten till första avdelningen *The Philosopher's Stone, Exoteric World View and Life View*, alltså engelska översättningen av *De vises sten*. Därmed är den sedan länge nödvändiga textrevisionen av *The Philosopher's Stone* fullbordad. Hela verket ligger på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, www.laurency.com

På denna vår systerhemsida ligger nu också publicerad vår kära Irmelis senaste översättning, nämligen *Ensiminän emotionaaliolento*, det vill säga Förstajagets emotionalväsen, ingående i boken *Ihmisen tie*, det är *Människans väg* på finska. Inte bara red. tackar Irmeli varmt för detta utan även allt fler intresserade i vårt östra broderland.

KAPITEL 16

Trädgårdens alkemister

Medeltidens alkemister, som drömde om att transmutera ett grundämne till ett annat, förhånades i århundraden. De kan nu få sin upprättelse tack vare de levande växternas verksamhet.

I början av vårt århundrade märkte en bretagnisk skolpojke, som inriktat sig på en naturvetenskaplig bana, att det var något underligt med hönorna i faderns hönsgård. Då de krefsade på marken, tycktes de ständigt picka efter korn av glimmer, ett kiselhaltigt material som låg på marken. Ingen kunde ge pojken, som hette Louis Kervran, en förklaring varför fjäderfåna valde ut glimmern eller förklara orsaken till att något spår av glimmern aldrig kunde återfinnas i krävan hos de fåglar som slaktades för familjens kök. Ingen kunde heller förklara, hur flocken varje dag kunde värpa ägg med kalkhaltiga skal, ehuru hönorna uppenbarligen inte kunnat intaga något kalcium från en jord som helt saknade kalk. Det tog Kervran flera år att bevisa, att hönorna transmuterade ett grundämne till ett annat.

Vid läsningen av en roman av Gustave Flaubert, *Bouvard et Pécuchet*, råkade den unge Kervran på en hänsyftning till Louis-Nicholas Vauquelin, en frejddad fransk kemist, som ”sedan han beräknat mängden av kalk i den havre som en höna utfodrades med, fann ännu mer av ämnet i skalet hos dess ägg. Således sker en skapelse av materia. Hur detta sker vet ingen.”

Det föreföll Kervran att, om hönan på något sätt kunnat framställa kalciet i sin egen kropp, allt han lärt i skolans kemiundervisning borde revideras. Alltsedan slutet av sjuttonhundraåtalet, då en samtida till Vauquelin, Antoine Laurent Lavoisier, bekant såsom ”den moderna kemiens fader, hade fastställt principen, att i universum ”intet går förlorat, intet skapas, allt omvandlas” – hade man trott, att grundämnena kunde förmås ingå i olika föreningar men inte transmuteras till andra grundämnena. Milliontals experiment tycktes bekräfta Lavoisiers förfäktande.

En första spricka i den skenbart oförstörbara mur som omgav atomen gjordes i början av nittonhundraåtalet med upptäckten av radioaktiviteten, vilken visade att ett tjugotal grundämnen faktiskt kunde förvandlas till något annat, varmed de tydligen inte längre lydde lagen om materiens oförstörbarhet. Exempelvis sönderfaller radium i elektricitet, värme, ljus och ett antal grundämnena, såsom bly och helium. Med den moderna fysikens tillkomst började människan kunna skapa vissa grundämnena, som felats i den berömda tabell som det ryska geniet av bondehärkomst Dmitrij Mendelejev uppställt. Man antog, att dessa ämnen antingen upplöstes genom sitt radioaktiva sönderfall redan i svunna tider eller att de aldrig existerat i naturligt tillstånd.

Ernest Rutherford, den brittiske fysiker som först formulerade teorien om atomkärnornas existens, visade år 1919, att man kunde transmutera grundämnena genom att bombardera dem med alfapartiklar, som är detsamma som heliumatomens kärnor utan omgivande elektroner. Denna metod har tillämpats till närvarande tid med användande av allt ”tyngre artilleri”. Emellertid kunde icke ens dessa genombrott rubba Lavoisiers dogm beträffande de övriga, fler än åttio, icke radioaktiva grundämnena. Kemisterna anser alltjämt, att det är omöjligt att bilda ett annat grundämne medelst en kemisk reaktion och hävdar till och med att alla reaktioner, som äger rum i den levande materien, är enbart kemiska. Enligt deras synsätt kan och måste kemien utgöra förklaringen på livet.

Såsom ung nyutexaminerad ingenjör och biolog mindes Kervran Vauquelins experiment och beslöt att upprepa det. Han födde en höna med enbart havre, vars kalciumhalt han vägt noggrant. Därpå kontrollerade han kalciumhalten i både äggen och avföringen och fann, att fågeln bildat fyra gånger mer kalcium än den intagit med födan. När Kervran frågade sina biokemiska kolleger varifrån det överskjutande kalciet kommit, svarade dessa att det härrörde från hönans skelett. Kervran förstod, att det så kunde gå till i nödfall. Men om en höna tvangs bilda skal under en längre tid, skulle dess skelett snart reduceras till en mjuk massa. Faktum är att en höna som berövas kalcium börjar värpa ägg med mjuka skal inom fyra till fem dagar.

Om emellertid samma höna utfodras med kalium, får dess nästa ägg ett hårt skal av kalcium. Hönan är alltså i stånd att transmutera grundämnet kalium, som finns i hög halt i havre, till grundämnet kalcium.

Kervran erfor även, att ungefär samtidigt som Vauquelin drog sig tillbaka från offentligheten en engelsman vid namn William Prout gjort ett systematiskt studium av förändringarna av kalciumhalten i de ägg som hönor ruvade. Prout fann, att dessa ägg när de kläcktes innehöll fyra gånger mer kalk än vad som från början funnits i dem och vidare att skalets kalkhalt inte förändrats. Han drog slutsatsen, att kalk bildades inne i ägget; så kallad endogen bildning. Detta iaktogs långt innan vetenskapsmännen visste något om atomen, säger Kervran, och alltså var det alltför tidigt att tala om transmutation av atomer.

En av Kervrans vänner omtalade för honom, att en flamländsk kemist, Jan Baptista Helmont, för så länge sedan som på 1600-talet hade gjort liknande försök med växter. Han hade satt en späd videplanta i en lerkruka, som innehöll nittio kilo ugnstorkad jord, och under fem år inte givit trädet något annat än regnvatten eller destillerat vatten. När Helmont sedan avlägsnade trädet ur krukans och vägde det, fann han att det ökat 74 kilo i vikt, trots att jorden vägde ungefär lika mycket som fem år tidigare. Helmont undrade om växten inte förmått omvandla vatten till trä, bark och rötter.

Ett annat för växterna oegentligt uppträdande, som intresserade Kervran, visade *Tillandsian* eller den spanska mossan prov på. Denna kan växa på koppartråd utan någon kontakt med jorden. Sedan man bränt den påträffade man ingen återstod av koppar i askan men däremot järnoxider och även andra grundämnen, som tydligen alla helt enkelt hämtats ur atmosfären.

Henri Spindler, en annan fransk forskare, fängslades av hur *Laminaria*, en varietet av alger, tycktes kunna framställa jod. Då Spindler sökte efter svar i halvt bortglömts litteratur på dammiga hyllor i biblioteken, fann han att en tysk forskare vid namn Vogel satte krassefrön i en behållare, som han täckt över med en glasskiva i form av en klocka, och gav dem ingenting annat att leva på än destillerat vatten. Några månader senare, när han brände de fullvuxna plantorna, fann Vogel att de innehöll dubbelt så mycket svavel än vad som funnits i fröna. Spindler uppdagade också, att två brittiska forskare, Lawes och Gilbert, vid det berömda jordbruksforskningsinstitutet i Rothamstead i England en kort tid efter Vogel upptäckt, att växter tycks utvinna fler grundämnen ur jorden än som finns i den.

Under sjutton år besådde forskarna i Rothamstead ett fält med klöver. De mejade det två eller tre gånger om året och besådde det endast vart fjärde år och tillsatte inga som helst gödningsämnen. Jordstycket gav så rikliga skördar, att man uppskattade att, om man varit tvungen att sätta till det som avlägsnats under perioden mellan två på varandra följande gräs-hoppangrepp, som inträffar vart sjuttonde år, man skulle behövt tippa på fältet mer än 2,6 ton kalk, 1,2 ton magnesium, 2,1 ton pottaska, 1,2 ton fosforsyra och 2,6 ton kväve, eller mer än 10 ton av produkterna tillsammans. Varifrån hade alla dessa mineraler kommit?

Spindler forskade djupare i mysteriet och råkade på en bok av en baron i Hannover, Albrecht von Herzelee. Denna revolutionerande bok hade kommit ut år 1873 och hette *De oorganiska ämnenas ursprung* och företedde bevis för att levande växter långt från att blott och bart upptaga ämnen från jorden och luften även kontinuerligt skapar materia. Under sin livstid gjorde von Herzelee hundratals analyser, som utvisade att de ursprungliga halterna av pottaska, fosfor, magnesium, kalcium och svavel oförklarligt nog ökade hos frön som fick gro i destillerat vatten. Fastän lagen om materiens oförstörbarhet föreskrev att halterna av mineraler hos växter som odlas i destillerat vatten skulle vara exakt lika stora som de hos de frön varur växterna sprungit, bevisade von Herzeeles analyser även att inte blott mineralisk aska utan även alla i växten ingående ämnen ökade, såsom det kväve som avgick då fröna förbrändes.

Von Herzelee upptäckte också, att växter förefaller kunna på alkemiskt vis *transmutera* fosfor till svavel, kalcium till fosfor, magnesium till kalcium, kolsyra till magnesium och kväve till kalium.

Ett av många egendomliga förhållanden i vetenskapens historia är att von Herzees skrifter, som publicerades mellan åren 1876 och 1883, tegs ihjäl av den officiella akademiska vetenskapen. Den följde nämligen det dåvarande modet: att anse att biologiska företeelser kan förklaras atomiskt med hänvisning till kemiska lagar. De flesta av von Herzees verk nådde i själva verket aldrig bibliotekens hyllor.

Spindler uppmärksamgjorde några av sina kolleger på von Herzees experiment. En av dessa var Pierre Baranger, som är professor och förestår laboratoriet för organisk kemi vid den berömda tekniska högskolan i Paris, École Polytechnique. Denna skola har alltsedan den grundades år 1794 utbildat några av Frankrikes främsta vetenskapsmän och ingenjörer. I syfte att kontrollera von Herzees arbete inledde Baranger en serie experiment, som skulle vara större delen av ett årtionde.

Dessa experiment bekräftade till fullo riktigheten av von Herzees upptäckter och angav, att atomforskningen kunde drabbas av en verklig revolution.

När Baranger offentliggjorde sina rön för den vetenskapliga världen i januari 1958, skedde detta inför ett auditorium av framstående kemister, biologer, fysiker och matematiker i Genèveinstitutet i Schweiz. I detta sammanhang yttrade han att, om hans undersökningar fördes vidare, man kanske skulle nödgas modifiera ett antal teorier, som föreföll inte åtnjuta det stöd som endast tillräckliga experiment kan ge.

Denna försiktighet, som dikterades av vetenskapens konventioner, fick träda åt sidan för klarare besked. I en intervju år 1959 för tidskriften *Science et Vie* (Vetenskapen och livet) sade Baranger:

Mina experiment förefaller omöjliga men de föreligger likafullt. Jag har vidtagit alla försiktighetsmått. Jag har upprepat experimenten åtskilliga gånger. Jag har utfört tusentals analyser under flera års tid. Jag har fått resultaten bekräftade av tredje part, som inte vetat vad experimenten gällde. Jag har använt skilda metoder. Jag bytte ut mina medhjälpare. Men det finns ingen annan möjlighet än att böja sig för faktum: växterna känner till alkemisternas gamla hemlighet. *Varje dag och i vår åsyn transmuterar de grundämnen.*

Inemot år 1963 hade Baranger ovedersägligen bevisat att, då frön av grönsaker får gro i en lösning av ett mangansalt, mangonet försvinner och järn uppenbarar sig i dess ställe. Då han försökte bringa större klarhet i de medverkande mekanismerna, kom han att upptäcka en mängd komplicerade sammanhang förbundna med grundämnenas transmutation i frön. Dessa sammanhang innefattade groningstiden, det slags ljus som medverkade och till och med månens exakta fas vid tillfället.

För att förstå den enorma vidden av Barangers arbete måste man känna till, att atomforskningen hävdar, att så gigantiska "fixerande energier" erfordras för att stabilisera de nybildade grundämnena, att de gamla alkemisterna, som inte kunde åstadkomma och dirigera sådana energier, aldrig kunde, såsom de påstod, ha transmuterat ett grundämne till ett annat. Likväl transmuterar växterna ständigt grundämnen på ett sätt som är vetenskapen fullständigt obekant och utan att behöva använda de enorma moderna "atomkrossarna". Minsta grässtrå och ömtåligaste krokus eller petunia förmår utträta det som våra dagars alkemister – atomfysikerna – hittills ansett omöjligt.

Då han berättade om sin nya forskning sade den stillsamme, artige Baranger: Jag har undervisat i kemi vid École Polytechnique i tjugo år, och tro mig, det laboratorium som jag förestår är intet näste för falsk vetenskap. Men jag har aldrig förväxlat aktning för vetenskapen med aktning för de tabun som den intellektuella likriktningen ålägger oss. För mig är varje sorgfälligt utfört experiment en hyllningsgård åt vetenskapen, även om den omskakar våra kärvordna vanor. Von Herzees experiment var inte tillräckligt många för att bli absolut övertygande. Men de resultat han nådde inspirerade mig att kontrollera dem med alla de försiktighetsmått som ett modernt laboratorium möjliggör och att upprepa dem tillräckligt många gånger för att göra dem statistiskt ovederläggliga. Detta är vad jag har gjort.

Baranger påvisade, att frön av Cerdagne-vicker, som fick gro i destillerat vatten, inte visade någon förändring av sin halt av fosfor eller kalium. Men hos frön, som grodde i en lösning av ett kalciumsalt, förändrades halterna av fosfor och kalium med enorma tio procent, och kalciet ökade i bägge grupperna. ”Jag inser helt”, sade Baranger de vetenskapsjournalister som ansatte honom med alla tänkbara invändningar under den intervju han gav, ”att ni är förbluffade över dessa resultat. Ty de är förbluffande. Jag inser helt, att ni söker det fel, som skulle vederlägga dessa experiment. Men hittills har något sådant fel inte påträffats. Företeelsen kvarstår: växterna kan transmutera grundämnen.”

Hur chockerande och motsägelsefulla Barangers experiment än må förefalla, har atomfysiken själv, som *Science et Vie* påpekade, nu nått därhän att dess utövare betjänar sig av fyra olika, varandra helt motsägande, teorier om atomkärnan. Vidare, framhåller tidskriften, har själva livets hemlighet inte blivit funnen, kanske därför att ingen ännu sökt efter den i atomkärnan. Hittills har man betraktat livet såsom en huvudsakligen kemisk och molekylär företeelse, fortsätter tidskriften, men dess rötter finns kanhända i atomfysikens allra djupast belägna underkammrar och källrar.

Man kan knappast överskatta de praktiska konsekvenserna av Barangers upptäckt. En av dessa är, att vissa växter kan tillföra jorden grundämnen, som behövs för att andra växter skall kunna gro. Tillämpningen av detta skulle kunna medföra många förändringar i de vedertagna lärorna om trädor, växelbruk, blandade grödor, konstgödsel eller gödning av ofruktbara jordar, vilket sistnämnda Friend Sykes fick erfara genom egna försök på sin jord i Wiltshire. Enligt Barangers uppfattning finns det inte heller något som hindrar oss antaga, att vissa växter kan frambringa sällsynta grundämnen av betydelse för industrien. De tycks visa prov på ett slags subatomär omvandling, som vi inte kan genomföra i laboratoriet utan att sätta partiklar med stor energiladdning i aktion, på samma sätt som vi inte kan syntetisera en mångfald ämnen vid normal temperatur, till exempel alkaloider eller andra erhållna av växterna.

Kervran, som är en man med en bestående bindning till jorden trots sina uppgifter som stadsbo och akademiker, började fascineras av en annan världsomspännande företeelse, som jordbruksspecialiste länge känt till. Han läste i Didier Bertrands bok *Magnesium and Life* (Magnesium och livet), vars franska original kom ut år 1960, att varje gång vete, majs, potatis eller någon annan gröda skördas, grundämnen, som jorden innehållit och växterna assimilerat för sin tillväxt, tages ur det naturliga kretsloppet och inte återgår till jorden. Bertrand påpekade att, eftersom brukbar, jungfrulig jord innehåller mellan 30 och 120 kilo magnesium per hektar, detta innebär, att huvuddelen av planetens brukbara jord för länge sedan borde ha uttömts på detta grundämne. Icke endast är detta icke fallet, utan i många delar av världen, såsom i Egypten, Kina och Po-dalen i Italien, fortfar jorden att vara högst bördig, trots att så stora mängder magnesium berövats den genom tusentals års skördar. Är det på grund av att växterna kan åsidosätta grundämnenas periodiska system, exempelvis göra magnesium av kalcium eller kol av kväve, som jorden kunnat få sina ämnesbrister täckta, undrar Kervran.

Med bretagnarens keltiska rättframhet utgav Kervran år 1962 sin *Biological Transmutations* (Biologiska transmutationer), den första i en rad böcker, och den gav ett helt, nytt perspektiv på de levande växterna. Den klargjorde, att de som tror på en jordbruksdrift, som beaktar endast kemien har en chock framför sig och att människorna och djuren inte kommer att överleva länge, om de fortsätter att livnära sig på det slags kost som kemisterna uppställer. Kervran accepterade oförbehållsamt, att Lavoisier hade rätt i sitt påstående vad kemiska reaktioner beträffar. Det misstag vetenskapen begått, menade han, består i hävdandet att *alla* reaktioner i levande väsen till sin natur är kemiska och följaktligen att livet borde beskrivas med kemiens begrepp. Kervran framkastar, att den kemiska analysen blott ofullständigt bestämmer ett ämnes biologiska egenskaper.

Kervran skrev, att ett av huvudsyftena med hans bok var

att visa att materien har en hittills icke uppdagad egenskap, som tillhör varken kemien eller kärnfysiken i dessas nuvarande former. Kemiens lagar ifrågasättes med andra ord inte. Det fel otaliga kemister och biokemister däremot gjort består i att de till varje pris velat tillämpa kemiens lagar, och påstått sådant som inte kunnat verifieras, i ett ämne som inte alltid låter sig behandlas kemiskt. I sista hand kan resultaten visa sig vara kemiska, men då endast såsom verkan av transmutationens fenomen, som man ännu inte iakttagit.

I sitt lysande verk *The Nature of Substance* (Substansens natur) för Rudolf Hauschka Kervrans och von Herzeeles ideer ännu längre. Han menar, att livet omöjligen kan beskrivas med kemiens begrepp, enär livet icke är resultatet av grundämnenas sammansättning utan av något som föregår grundämnena. Materien är en utfällning av livet, säger Hauschka. "Är det inte rimligare", undrar han, "att antaga att livet fanns långt före materien och var resultatet av ett föregående, andligt kosmos?"

Hauschka, som är anhängare av Rudolf Steiners "andevetenskap, uttrycker koncist att grundämnena, sådana vi känner dem, redan är döda, återstoder av livsformer. Ehuru kemisterna kan framställa syre, väte och kol av en växt, kan de inte framställa en växt genom någon sammansättning av dessa eller andra ämnen. "Det som lever", säger Hauschka, "kan dö, men intet skapas dött."

Hauschka har upprepat många av von Herzeeles försök och även funnit att växter inte endast kan alstra materia ur en icke-materiell värld, utan även kunde "eterisera" den ånyo. Han märkte, att materien framträdde och försvann i en rytm, som ofta sammanföll med månens faser.

Författarna träffade i Paris Kervran, som visade sig vara en sympatisk och rättfram samarbetsvillig sjuttio år man med ett häpnadsväckande minne för detaljer. Kervran omtalade för oss, att mäktiga energier verkar i frönas gröningsprocess, där fröna syntetiserar enzymer, sannolikt genom att transmutera egen materia. Hans experiment har också övertygat honom om att krafter från månen är synnerligen viktiga för grönningen, ehuru botanikerna sedan länge hävdade, att endast värme och vatten erfordras.

"Vi kan inte förneka någots existens endast därför att vi inte vet något om det", sade Kervran.

Det slags energier, som den store österrikiske naturforskaren och klärvoajanten Rudolf Steiner kallar kosmisk-eteriska krafter, måste existera, om vi så kan sluta oss till dem endast därigenom, att vissa växter aldrig gror annat än på våren, hur mycket eller litet vatten eller värme man än ger dem under resten av året. Det finns vetesorter, om vilka man säger att de gror endast då dagarna blir längre. Men när dagarna förlängs på konstgjord väg, gror vetet inte alltid.

Vi vet inte vad *materien* egentligen är, säger Kervran. Vi vet inte vad en proton eller en elektron *består av*, och de ord vi använder tjänar bara till att dölja vår okunnighet. Han framkastar, att det i atomkärnans inre kan finnas krafter och energier av helt oanade slag; vidare att en fysisk teori, som skall förklara de transmutationer med låg energiomsättning som Kervran studerar, måste utgå, icke från den klassiska kärnfysikens hypoteser, som bygger på antagandet om stark växelverkan, utan från principen om hypersvag växelverkan, där det inte är säkert att de hävdvunna lagarna om energiens oförstörbarhet är tillämpliga eller ens finns en mass-energi-ekvivalent.

Fysikerna misstar sig, då de hävdar att fysikens lagar är desamma för levande som för livlös materia, hävdar Kervran. Exempelvis menar många fysiker, att en negativ entropi, en kraft som skulle bygga upp organisk materia, är en omöjlighet, emedan termodynamikens andra sats, formulerad av Carnot och Clausius avseende energiutvecklingen, anger att endast positiv entropi finnes, det vill säga att materiens naturliga tillstånd är kaos och att allting bryts ned och blir ändamålslost, förlorar och inte förvärvar värme.

Wilhelm Reich bestred detta och hävdade, att de ackumulatorer han byggde för att uppsamla energi, som han kallade "orgon", erhöll en bestående värmestegring i sina övre delar, varigenom termodynamikens andra sats vederlades. Trots att han visade fenomenet för Albert Einstein i dennes hem i Princeton i Förenta staterna och Einstein bekräftade riktigheten, ehuru han inte kunde ge någon förklaring, blev Reich ansedd som stolle.

Reich menade, att materien skapas ur orgonenergi, att materien under lämpliga betingelser uppstår ur orgon, som inte äger massa, samt att dessa förhållanden varken är sällsynta eller märkvärdiga. Allt detta tyder på att det i den levande naturen finns en nivå under den som Lavoisiers klassiska molekylära kemi representerar. Detta är en kärnkemisk nivå där nukleonerna, atomkärnornas beståndsdelar, förenas och skiljes åt. Vid molekylära sammansättningar uppstår värmeenergi. På kärnnivån måste en mycket större energi, den fissions- eller fusionsenergi som möjliggjort kärnvapnen, tillföras. Vad som fortfarande förblir oförklarad är orsaken till att dessa fantastiska energier inte utlöses vid biokemiska transmutationer.

Science et Vie har uppställt tesen att, om kärnreaktioner liknande dem som äger rum i plasmata försiggår i atombomber, kärnreaktorer och stjärnor, det då måste finnas ett helt annat slags reaktion, som utnyttjas endast av växterna och åvägabringar sammansättning av atomkärnor på ett egendomligt lugnt sätt. Tidskriften framställer liknelsen om ett kassaskåp, som kan öppnas endast med antingen dynamit eller ett kombinationslås. Liksom låset kan atomkärnan visa sig omedgörlig i mötet med blint våld men däremot följsam för skickligt lirande. Livets hemlighet är lika mycket en hemlighet som låskombinationen, vilket vitalisterna sedan länge anat. Klyftan mellan det levande och det livlösa finns på den nivå, där atomkärnans lås kan lirkas upp. Det förefaller som om människan måste tillgripa dynamiten, där växterna och andra organismer känner kombinationen.

Kervran undrar, om mikroorganismerna inte kan göra till och med sand till något fruktbart. Trots allt, säger han, härrör vår nuvarande humus från organisk materia, men det fanns en tid då ingen organisk materia existerade på Jorden.

Därmed inställer sig frågan, huruvida dr Wilhelm Reich inte var århundradets upptäckt på spåren, då han uppgav sig i mikroskopet ha iakttagit energiblåsor eller ”bioner”, som inte var levande men var ”bärare av biologisk energi”. All materia, till och med sand, upplöses i form av blåsor, då den utsättes för tillräckligt höga temperaturer och bringas att svälla, och de uppkomna blåsorna kan senare utvecklas till bakterier, skrev Reich.

Kervran har nu dragit sig tillbaka från sin verksamhet, där han var en av Frankrikes mest framstående professorer, för att slå in på den hängivne alkemistens bana. Han undrar, hur det kommer sig att kemiskt rena reaktioner, såsom föreningen av en kväveatom med en syreatom, endast kan genomföras i provrör vid ytterst hög temperatur och ytterst högt tryck, när däremot levande organismer kan utföra detsamma vid rumstemperatur. Han anar, att de biologiska katalysatorer som enzymer utgör kan vara förklaringen.

I en årsbok, som betitlades *Alkemi: Dröm eller verklighet?* och utgav år 1973 Rouen av studenterna vid den ansedda kemiska högskolan Institut National Supérieur de Chimie Industrielle, skrev Kervran att mikroorganismer utgör koncentrat av enzymer. Deras förmåga att transmutera grundämnen består inte i att perifera elektroner i atomerna fås att haka i varandra och bilda bindningar, sådana man känner från den klassiska kemien, utan innebär en djupgående förändring av grundämnenas atomkärnor.

De flesta iakttagna transmutationer har förekommit inom det periodiska systemets tjugo första grundämnen. Vidare tycks de alltid omfatta väte eller syre. Sålunda transmuteras kalium till kalcium genom tillskott av väteproton.

Kervran väntar sig att de företeelser han beskriver och de uppgifter han lämnar skall irritera kemisterna. De innebär nämligen inte att elektronerna i de perifera atomskalerna ändrar läge och kemiska bindningar uppkommer, vilka båda är grundläggande principer i deras vetenskap, som förändringar i atomernas struktur åvägabragda av enzyms verksamhet i levande materia. Eftersom detta försiggår inom atomkärnan, har man med en ny, från kemien tydligt urskiljbar, vetenskap att skaffa. Ehuru det nya språk, denna använder, kan te sig främmande vid första anblicken, är det enkelt nog att den genomsnittliga gymnasisten med lätthet kan följa resonemanget. Om man således har grundämnet natrium med elva protoner i kärnan, betecknat med $_{11}\text{Na}$, och grundämnet syre med åtta protoner, $_{8}\text{O}$, behöver man blott addera

protonernas antal för att erhålla nitton, vilket är antalet protoner i grundämnet kaliums atomkärna, betecknat med ${}_{19}\text{K}$.

På samma sätt kan följande grundämnen transmuteras: Kalcium (${}_{20}\text{Ca}$) kan erhållas av kalium med vätes (${}_{1}\text{H}$) medverkan enligt formeln ${}_{1}\text{H} + {}_{19}\text{K} = {}_{20}\text{Ca}$, eller av magnesium (${}_{12}\text{Mg}$) med syres medverkan: ${}_{14}\text{Si} + {}_{8}\text{O} = {}_{20}\text{Ca}$, eller av kisel (${}_{14}\text{Si}$) med kols (${}_{6}\text{C}$) medverkan: ${}_{14}\text{Si} + {}_{6}\text{C} = {}_{20}\text{Ca}$.

Eftersom naturens atomomvandling, enligt vad Kervran menar, genomföres av levande organismer, är mikroorganismerna de viktigaste faktorerna i bibehållandet av jordens balans.

Enligt Kervran är vissa transmutationer biologiskt gagneliga, medan andra är farliga. Eftersom de skadliga kan motverkas, måste hela problemet med ämnesbrister hos jorden omvärderas. Ett omdömeslöst användande av NPK-gödning i jordbruket kan förändra växternas halter av just de grundämnen som är oundgängliga för hälsosam näring. I detta sammanhang anför Kervran en amerikansk forskares verk, vilken utan vetskap om Kervrans teori om biologiska transmutationer fann, att hybridmajs, som innehåller alltför mycket kalium, håller mindre halt av molybden. ”Vilka är i själva verket de fördelaktigaste halterna av dessa två grundämnena i växterna?”, frågar sig Kervran och fortsätter: ”Detta förefaller att inte ha studerats. Det finns inte ett entydigt svar, eftersom värdena skiljer sig icke endast från art till art utan även varieteterna emellan inom samma art.”

Om så kaliumgödning inte längre funnes att tillgå för jordbrukarna, skulle detta, säger Kervran, inte innebära någon katastrof, ty mikroorganismer skulle kunna framställa kalium av kalcium. Om jäst och penicillinmögel redan framställs i industriell skala, varför skulle man då inte kunna ha fabriker för odling av mikroorganismer med syftet att transmutera grundämnena? Redan i slutet av sextiotalet grundade dr Howard Worne firman Enzymes, Inc. i Cherry Hill i New Jersey i Förenta staterna. I företaget bombarderade man mikroorganismer med den radioaktiva isotopen strontium 90, så att de muterades, det vill säga fick sina arvs-egenskaper förändrade. De kunde därefter bilda enzymer, som transmuterade grundämnet kol i avfallsform till användbart kol. Metoden bestod helt enkelt i att få mikroorganismer att förtära det ena ämnet och utsöndra det andra. Dr Worne vistas nu i New Mexico i Förenta staterna och är där sysselsatt med att förmå mikroorganismer att omvandla avfall i fast form, såsom sopor och kreatursspillning, till humus för västra Förenta staternas kompostbehov och metangas för energibehovet i östra delen av landet.

Förespråkarna för ett biologiskt drivet jordbruk synes ha varit föregångare i förståelsen av den biologiska transmutationen, som ännu inte erkänts av majoriteten jordbruksforskare. Dessa föregångare har framför allt insett, att ett pris måste betalas för *tillämpandet av kemi i ett biologiskt sammanhang*. Ett jordbruk, som grundar sig på den hävdvunna kemien enbart, misslyckas då det drives intensivt och missbruksbetonat, understryker Kervran. Den påfallande ökningen av skördarna, såsom fallet är med majsen i Illinois i Förenta staterna, kan alltså vara endast en viss tid.

Fastän bruket av konstgödsel varit mera begränsat och mindre missbruksartat i Europa än i Amerika, där stora områden förstörts för odling genom övermättnad med kemikalier, har det även här lett till ständigt minskad motståndskraft mot skadedjur hos växterna. Ökningen av skadedjurens härjningar är intet annat än en följd av den biologiska obalansen. Kervran skriver härom:

De ortodoxa markforskare och agronomer, som anslutit sig till dogmen att biologi är detsamma som kemi, kan inte fatta, att inte allt som växterna innehåller förut funnits i jorden. De är olämpliga att ge råd åt jordbrukare. Jordbrukarna borde vägledas av sådana upplysta och omdömesgilla jordbruksforskare, som redan insett skillnaden mellan rent kemiskt och biologiskt jordbruk. De förra kunde då kanske låta omvända sig och själv utföra somliga av de experiment som denna bok beskriver. Om de är redliga människor, kommer de att medge att de misstagit sig. Så mycket behöver man dock inte begära – endast att de handlar.

Kervran anför exemplet med den store engelske astrofysikern Fred Hoyle, vilken övergav den teori om ett konstant universum han utgått från under närmare ett kvartssekel och som gjort honom berömd. Kervran påpekar, att Hoyle själv medgivit att, om framtida observationer visar, att fysiken slagit in på en felaktig väg, ”materiens egenskaper, exempelvis kemiens lagar, då måste visa sig vara helt andra”.

Det är i bulletiner, sådana som den British Soil Association (Brittiska jordförbundet) utger, som Kervran finner artiklar, som bekräftar hans tankar om biologisk transmutation i jorden. I den franska motsvarigheten till denna bulletin, *Nature et Progrès* (Naturen och framåtskridandet) meddelar en forskare, att han under ett år månad för månad undersökt fosforhalten hos identiskt lika jordar. Den ena göddes med jäst kompost, som inte innehöll fosfor, och den andra med fosforrik ladugårdsgödsel. Den första jorden höll vid årets slut 314 milligram fosfor, medan den andra höll endast 205 milligram. Forskaren sammanfattade: ”Således hade den jord, som inte fick något tillskott av fosfor utifrån, den största halten av detta mineral. Ett underverk av den levande jorden.”

När dr Barry Commoner anser, att konsumenterna av konstgödsel ”fastnar” för produkten, säger Kervran detsamma om växterna. Att ge dem kemikalier är att helt enkelt droga dem för att få större avkastning – under en tid, säger han. Han jämför förfarandet med att stimulera en människas aptit medelst en apéritif och sedan låta måltiden utebli.

Louis-Victor de Broglie, som erhöll Nobels fysikpris för sin förutsägelse om elektronens vågegenskaper, har sagt: ”Det är alltför tidigt att söka bedöma livsprocesserna med adertonhundralets och till och med nittonhundralets mycket otillräckliga fysisk-kemiska begrepp.” Kervran anför detta citat i inledningen till den brittiska utgåvan av sin bok och tillägger:

Vem kan säga till vilken gren av den moderna fysiken den ”mentala energien”, vilje- eller karaktärsstyrkan skall förläggas? Man kan förknippa minnet med information och negativ entropi med cyberteknik (eller borde det vara kemi?), men det finns ingenting som säger, att själva intelligensen en gång kommer att uttryckas i en fysisk eller kemisk lag.

Geologen Jean Lombard yttrade i sitt företal till Kervrans andra bok, *Natural Transmutations* (Transmutationer i naturen), som utkom år 1963, att Kervran öppnat ett stort forskningsområde, som kunde rymma förklaringen till vissa motsägelser i geologiens teorier. Lombard skrev också:

Vetenskapens sanna representanter, som alltid är redo att välkomna nya ideer, frågar jag ibland om det största hindret för vetenskapens framåtskridande inte ligger i själva de lärdes dåliga minne. De förra önskar påminna de senare om att dessas egna föregångare blev vederbörligen avrättade då de vågade föreslå ”tolkningar”, som nu blivit högsta sanning. Om man alltjämt brände vetenskapens pionjärer å bål, skulle jag inte ge mycket för Kervrans liv.

I en recension av Kervrans tredje bok, *Low Energy Transmutations* (Transmutationer med låg energiomsättning), som utkom år 1964, skrev professor René Furon vid Parisuniversitetets naturvetenskapliga fakultet: ”Med denna bok fullbordas det verk som de båda tidigare inledde. Man kan nu inte längre förneka, att naturen själv framställer magnesium av kalcium (och vice versa i somliga fall), att kalium kan uppstå ur natrium och att koloxidförgiftning kan inträffa utan att denna gas inandats.

Utanför Frankrike har icke västerländska utan japanska vetenskapsmän visat sig varit först med att taga Kervrans arbete på allvar. När professor Hisatoki Komaki läste en japansk översättning av Kervrans *Biologiska transmutationer*, förband han Kervrans rön med forntida österländsk kosmologi. Han skrev till Kervran, att transmutationen av *yang*-elementet natrium till *yin*-elementet kalium var av synnerligt intresse, allrahelst då Japan lider brist på lager av pottaska (varur kalium utvinnes) men har stora förråd av havssalt (varur natrium utvinnes).

Komaki lämnade sin lärargärning för att förestå det biologiska forskningslaboratoriet vid det elektriska företaget Matsushita. Han meddelade Kervran, att han skulle försöka bekräfta natrium-kalium-reaktionen och intressera medarbetarna för en tillämpning av den i industriell

skala. Komakis forskning har visat honom, att skilda mikroorganismer, däribland vissa bakterier och vardera två arter av mögel- och jästsvampar, kunde transmuttera natrium till kalium. Vidare fann han, att själva bakterieavkastningen ökade enormt, när blott en liten mängd kalium sattes till kulturerna. Komaki har på marknaden lanserat en produkt som framställts av bryggerijäst och som satt till kompost ökar dennas kaliumhalt. Det återstår att klarlägga förhållandet mellan denna process och verkan av de biodynamiska besprutningsmedel som Rudolf Steiner uttänkte och Ehrenfried Pfeiffer utarbetade.

Kervrans arbete har tilldragit sig betydelsefullt intresse i Sovjetunionen. Professor A. P. Dubrov vid Institutet för jordfysik, hörande till Sovjetiska vetenskapsakademien, har studerat sambanden mellan strålningskänsligheten hos djur och det jordmagnetiska fältet. I slutet av år 1971 skrev han till Kervran och framkastade, att själva Jordens magnetfält kunde spela en viktig roll i den biologiska transmutationen och att grundämnena kunde påverkas beroende på om livsformerna vore orienterade i nord-sydlig riktning eller inte.

År 1971 utgavs en bok på ryska i begränsad upplaga i Jerevan, huvudstaden i Armeniska sovjetrepubliken. Den hette *Problemen med transmutationer i naturen*, och dess redaktör, V. B. Neiman, konstaterade i den ledande uppsatsen "Transmutationer i naturen: Problemet på nuvarande ståndpunkt och målen för ett vidare studium", att de grundläggande frågorna om den positiva och negativa entropien måste omprövas. Han hävdade vidare, att mångfalden grundämnen på vår planet uppkommit genom en rad kärntransmutationer med jämförbara processer tillämpade på biologiska företeelser.

Neiman hämtade ett synnerligen märkvärdigt citat från Lenins *Materialism och empirokriticism*, varmed han ville visa, att Sovjetunionens grundare med sin materialistiska filosofi sökt införliva en tanke, som är behagligare för vitalister och mystiker än för jordbundna kommunistiska pragmatiker. Lenin skrev: "Hur egendomligt detta än må förefalla sett från det sunda förnuftets synpunkt, kan omvandlingen av ovägar eter till vägar materia blott vara en ytterligare bekräftelse av den dialektiska materialismen."

Till samma samlingsverk bidrog P. A. Korolkov med en uppsats om "Spontan metamorfism hos mineral och bergarter", vari han visade, att grundämnet kisel kan omvandlas till grundämnet aluminium. I sin sammanfattning av en konferens, som hölls i juli 1972 om kromfyndigheter i Uralbergen, Sibirien, Kazakstan och sovjetiska Fjärran östern, kom Korolkov till slutsatsen, att den traditionella geologiska synen på uppkomsten av kromit och andra besläktade malmer inte stämde överens med de nya fakta som framlades under konferensen. Han skrev.

Faktum är att vi nu bevittnar och deltar i en teknisk och vetenskaplig omvälvning, det vill säga vi lever i en tid, då vi får uppleva en genomgripande omvärdering av den nedärvda vetenskapens icke detaljer utan grundläggande ståndpunkter. Den tid är inne då vi måste erkänna, att varje kemiskt grundämne kan omvandlas till ett annat under naturliga förhållanden. Jag är inte ensam om att hävda detta. Jag känner ett dussintal personer i Sovjetunionen, som hyser samma åsikt.

Om sovjetiska forskare nått till en helt ny syn på materien och till och med citerar Lenin om möjligheten att själva etern kan frambringa materia, vill det förefalla som om den ekologiska revolution, som är nödvändig för att rädda mänsklighetens framtid och som man pläderat för i Förenta staterna alltsedan Fairfield Osborn skrev *Our Plundered Planet* (Vår plundrade planet) strax efter andra världskriget, möjligtvis kunde äga rum den fiendskara till trots som i den ser förlusten av de egna rikedomarna.

I sin recension för International College of Applied Nutrition (ett institut för näringsforskning) av den amerikanska utgåvan av Kervrans bok skrev medicine doktorn V. Michael Walezak, invärtesmedicinare med praktik i Studio City i Kalifornien:

Den erbjuder en helt annan möjlighet för oss att förstå grundämnestillskottet i näringen, hur det verkar i kroppens fysiologiska och biokemiska banor. Den söker bevisa att vår uppfattning, att brister kan täckas med blotta tillförseln av de felande ämnena, inte endast är tvivelaktig utan grovt felaktig.

Många dietister har ingen utbildning ens i enklaste kemi och ger människor stora och onödiga doser av kalcium, därför att detta är kroppens mest förekommande mineral. Walezak, som nu begränsat sin praktik till ämnesomsättning och näring, uppger att hans forskning visar att 80 procent av hans patienter – med eller utan näringstillskott i dieten – har *alltför mycket* kalcium och *alltför litet* av spårämnen i kroppen med hänsyn till kalciet. Brist på spårämnen i jorden och i födan medför bristande balans i enzymverksamheten, hävdar Walezak.

Walezak säger sig kunna förebygga sjukdomar genom att ge de rätta mängderna av enzymer, hormoner, vitaminer och mineraler, vilka han kallar "Nyckeln till livet", och även kunna bota en mängd degenerationsjukdomar. Han förmodar, att det "guld", som medeltidens alkemister sökte utvinna ur bly, mycket väl kunde visa sig vara en hemlighet, med vars hjälp man kan vinna god hälsa och långt liv.

Walezaks ideer stödes av Richard Barmakian, en näringspecialist i Pasadena i Kalifornien. Denne skrev till Kervrans amerikanska utgivare, att boken *Biological Transmutations* kunde visa sig bli "århundradets viktigaste bok inom naturvetenskapen och kanske till och med över huvud taget". Det var först sedan Barmakian läst boken, som han trodde att han till sist skulle kunna tränga in i kärnan av problemet med abnormiteter och brister i kroppens kalciumomsättning, vilka "på ett så tragiskt sätt förhärskar i vår tids pseudociviliserade länder och särskilt i Förenta staterna".

Samma syn hade tidskriften *Organic Gardening and Farming*, som nu utges av J. I. Rodales son Robert. Den skrev att Kervran visat, att den gängse kemiska behandlingen av jorden är totalt felaktig och snabbt förstör jordens kvalitet över hela världen: "Vi är säkra på att den vetenskapliga världen får uppleva många överraskningar i takt med att vår förståelse ökar för de livsprocesser som utgör del av det organiska jordbruket." Ekonomen Charles Walters Jr, utgivare av tidskriften *Acres, USA*, instämmer:

Louis Kervran har öppnat en dörr. Hans arbeten har rönt betydelsefullt erkännande av ryssar, japaner, fransmän och kineser, som inte behöver fråga Förenta staternas jordbruksdepartement och den petrokemiska industrien vad de skall tycka, vilket däremot gäller alltför många finansieringsbolag, institutioner för markkoncession och jordbrukare, vilka alla är i bankkamrerernas våld.

Om läkare, näringspecialister, tidskriftsredaktörer och ekonomer i Förenta staterna nu börjar i Kervran se härolden för en ny tidsålder, vilket även professionella vetenskapsmän i utlandet börjat göra, kanske en revolution står för dörren. Kanhända är den tiden inte så avlägsen, då närings- och jordbruksvetenskapernas diktatorer – som tvingat allt liv i naturen, från de minsta mikroorganismer till människan, att dränkas i kemikalier, därhän att det enda sättet att undgå de fördärvade livsmedlen har blivit att själv driva trädgård under naturliga betingelser – kommer att tvingas lyssna till de profeter som alltsedan århundradets början varnat för den kemiska behandlingen av jorden.

I en tidsålder, då vetenskapen själv blivit så specialiserad och vetenskapen om livet, biologien, så sönderhackad, att vårt tekniska samhälle förefaller åstadkomma en växande skara vitrockade "idiots savants"¹, som förebär okunnighet på alla områden utom det egna kring-skurna facket, kan den stora vidsynen hos en Goethe, en Pfeiffer, Howard, Commoner eller Voisin jämte Louis Kervrans upptäckter bli enda möjligheten att undgå katastrofen.

¹Franskt uttryck, "lärda idioter", varmed avses människor, som fastän sinnesslöa är långt skickligare än normalindividerna på något begränsat område. (Övers. anm.)

FEMTE DELEN

Livets strålgans

KAPITEL 17

Hälsans slagrutemän

En ljusning kan skönjas genom den uppfinning den franske ingenjören André Simoneton gjort, ett halmstrå som kan hålla planetens befolkning flytande. Hans apparat kan varje man, kvinna eller barn använda, och den är avsedd göra det möjligt att skilja hälsosam föda från dålig före intagandet. Den är en enkel pendel, fastsatt på ett kort snöre, sådan som de använder som vill uppenbara vattenådror, borttappade ting eller framtiden.

I årtusenden utövade kineser, indier, egypter, perser, meder, etrusker, greker och romare pendlarens eller slagrutemannens konst eller vetenskap. Under renässansen återupplivades den av en sådan bemärkt person som Goethes företrädare som direktör för gruvväsendet i Sachsen, Christopher von Schenberg, som lät sig porträtteras med en slagruta i handen. I modern tid lät den brittiske premiärministern Lloyd George fotografera sig i samma pose.

Ehuru användandet av slagruta ännu inte accepterats såsom vetenskap i Förenta staterna, hänför man det inte längre i Frankrike till häkonst, trots att många fransk slagrutemän under århundradenas lopp fått plikta med livet för utövandet av "trolldom". Bland de mera berömda offren fanns baronen av Beausoleil Jean du Chatelet och hans ävenledes slagruteövande maka Marine de Bertereau. Paret verkade under beskydd av marskalken av Effiat, Ludvig XIV:s uppsyningsman över gruvväsendet, och upptäckte flera hundra lönsamma fyndorter i Frankrike endast för att häktas, anklagade för trolldom, och förgås i fängelse, hon i Vincennes och han i Bastiljen. Alltjämt pågår förföljelse i Frankrike, främst av läkare som åtalas för att ha företagit pendelkurer på patienter med obotligförklarade sjukdomar.

Att slagrutekonsten inte längre drabbas av kyrkans bann beror i mångt på de insatser en lång rad franska prästmän gjort, såsom abbeerna Mermet, Bouly, Vallemont, Richard, Carrie, Descosse och Fervan, och även på att en så framstående kyrkans man som kardinal Tisserant nyligen lagt ett gott ord för saken i Rom.

I den vetenskapliga världen närmar sig denna konst nu erkännande tack vare bland andra professor Yves Rocard vid Collège de France. Professor Rocard är föreståndare för fysiska avdelningen i det ansedda universitetet École Normale Supérieure och betraktas som icke blott en framstående fysiker utan även en beundransvärt skicklig slagrutemän. Hans bok om slagrutans konst, *Le Signal du Sourcier* (slagrutemannens signal), har ännu inte översatts till engelska men däremot utgivits i Sovjetunionen. Där har också geologer nyligen i flygplan och helikopter sökt mineralfyndigheter och även lokaliserat underjordiska fornlämningar med slagrutans hjälp.

Mecka för Europas slagrutemän finns på en liten bakgata i Paris, vilken nu försvunnit mellan lyxen på Faubourg Saint Honoré och de av turisterna livligt besökta arkaderna på Rue de Rivoli. Gatan heter lämpligt nog Saint Roch efter det helgon som kanoniserats för att ha skyddat befolkningen mot allehanda farsoter. Själva Kaba är en antikvitetshandel, som kallas Maison de Radiesthésie (Radiestesiens hus). Radiestesi är en sammanfattande beteckning på slagrutans konst och sökandet efter de slags strålning som går utanför det elektromagnetiska spektret. Namnet har myntats av abbé Bouly av latinets ord för strålning och grekiskans för känslighet.

På hyllorna i denna nu ärevärdiga inrättning, som under de senaste femtio åren drivits av Alfred Lambert och hans hustru, finns tjugotals böcker om slagrutegång och pendling efter vatten och borttappade föremål samt i medicinens tjänst. Jämte dem skrivna av katolska präster finns andra av adelsmän, såsom grevearna Henry de France och André de Belizal, och åter andra skrivna av flera framstående franska läkare.

Där finns också mässings- och mahognylådor, som skyddar olika sällsamma maskiner,

somliga enkla och andra mera komplicerade, avsedda att upptaga, förstärka och avskärma hälsosamma respektive skadliga strålningar. Maskinerna används mest av läkare över hela världen i diagnostik och behandling, fastän det huvudsakliga instrumentet i varje låda blott är en pendel. Sådana ligger även på sammetskuddar i byrålådor, som staplats i högar. De har många utföranden och storlekar och är gjorda av olika material, såsom elfenben, jade och oktogonal kvarts eller kristall, ehuru varje vikt fastsatt på ett snöre eller kedja säges vara effektiv.

I Förenta staterna finns dr Zaboj Harvalik, en fysiker som nyligen pensionerats från en tjänst som vetenskaplig rådgivare vid Förenta staternas armés Advanced Material Concepts Agency, en institution för materialforskning. Nu ägnar han sin tid åt privat forskning, där han särskilt studerat slagrutans fenomen samt hur fysisk teori skall kunna bidra till att förklara detta. Såsom chef för forskningsutskottet i Amerikanska slagrutemannasamfundet bidrar Harvalik till att undanröja en femtio år gammal fördom i de officiella kretsarna, att slagrutegång är "kvacksalveri".

I sitt hem i Virginia har Harvalik utfört noggranna prov, som för första gången visat, att slagrutemän reagerar med varierande grad av känslighet på elektromagnetisk strålning, konstgjorda växelströmsmagnetfält i frekvensområdet från en till en million perioder per sekund och på magnetfält som alstras av likström. Harvalik är övertygad om att slagrutemännen uppfångar gradienten hos magnetfält, när de söker efter vatten, underjordiska ledningar, kablar, tunnlar och geologiska anomalier.

Slagrutegången tycks dock ha långt större möjligheter än att blott detektera rinnande vatten eller de magnetiska fältgradients man antar hänga samman med vattenådror. I sin vidaste bemärkelse innebär den *sökande* – efter vad som helst. Förra ordföranden i Amerikanska slagrutemannasamfundet, John Shelley, förvånade före sin förtidiga död år 1972 sina kamrater, då de som sjöreservofficerare var inkallade vid marinflygbasen i Pensacola i Florida. Kamraterna hade på skämt och med kompaniadjutantens medhjälp ingått i sammansvärjning och gömt Shelleys lönecheck. Shelley kunde dock med användande av bara en liten slagruta lokalisera sin check, där den gömts i en stor tvåvåningsbyggnad med dussintals rum längs sina korridorer.

Cordon MacLean, forskningskemist vid företaget Pine State By-Products i Portland i Maine i Förenta staterna, som alltjämt arbetar full tid trots sina mer än åttio levnadsår, tar med sig envar som besöker honom till fyren Coast Guard vid Portland Head och förutsäger korrekt medelst sin slagruta när och var en oljetanker på väg till hamnen i Portland därnäst dyker upp över horisonten.

Amerikas mest bemärkte slagruteman är måhända Henry Gross, även han från Maine, vilkens förmåga den amerikanske författaren av historiska romaner Kenneth Roberts ägnade tre böcker på femtiotalet. I likhet med de franska prästerna är Gross specialist på att använda slagruta över kartor. Sittande hemma vid köksbordet angav han precis de punkter, där borrning efter vatten skulle ge resultat, på en karta över den brittiskstyrda ön Bermuda, där man inte funnit någon vattenåder. Till allas förvåning visade sig Gross ha rätt.

För fysiker såsom Harvalik är de krafter, som verkar då man använder slagruta *över kartor*, totalt oförklarliga. De tycks inte stå i samband med de magnetiska gradienter som man betjänar sig av i slagrutegång *ute i naturen*. Uppenbarligen kommer slagrutemannen i kontakt med något slags informationskälla, som kan ge honom korrekta uppgifter om områden och orter, som ligger långt borta från egen fysisk belägenhet. Företaget Interference Consultants Company i Concord i Massachusetts i Förenta staterna har sedan tjugofem år varit föregångare inom studiet av hur elektromagnetiska emissioner som fortplantas interfererar med varandra och kan åstadkomma skadliga miljöeffekter på människan. Företagets chef, Rexford Daniels, uppger att han blivit övertygad om att det i världsalltet finns en allestädes närvarande kraft, som är intelligent och ger svar på frågor. Daniels framkastar hypotesen, att denna kraft verkar genom ett helt spektrum av frekvenser, som inte nödvändigtvis är förknippat med det elektromagnetiska spektret, och att människor kan växelverka mentalt med detta spektrum.

För Daniels är slagrutan helt enkelt ett ännu ofullständigt definierat, ehuru utomordentligt användbart, kommunikationsmedel. Han anser, att en viktig uppgift, som nu förestår människan, är att undersöka detta medel i alla dess aspekter.

Den speciella teknik, som består i att använda pendel på livsmedel för att bestämma deras färskhet och vitalitet, lärde sig ingenjören Simoneton – som även han nu är över åttio år fast han ser ut som en framgångsrik fransk affärsman i sextioårsåldern – av en annan märklig fransman, André Bovis. Bovis var förtennare och hade klen hälsa och avled i sin hemstad Nice under andra världskriget. Bovis har blivit mest känd för sina experiment med pyramider byggda skalenligt efter den stora Cheopspyramiden i Gize. Han fann att dessa miniatyrpyramider på något gåtfullt sätt verkade, att djurkroppar som lagts i dem inte upplöstes utan torkade in och mumifierades. Detta skedde särskilt om man placerade dem i pyramiden på den höjd som motsvarar konungens kammare i förlagan, på en tredjedel av sträckan från basen till toppen.

Grunden för Bovis' teori är att Jorden äger positiva magnetiska strömmar, som löper i nord-sydlig riktning, och negativa, som löper i öst-västlig. Han menar, att dessa strömmar uppfångas av alla kroppar på jorden och att *varje* kropp, som orienterats i nord-sydligt läge, blir mer eller mindre polariserad, beroende på dess form och konsistens. I människokroppen går dylika såväl positiva som negativa jordströmmar in i ena benet och ut i motsatta handen. Samtidigt går kosmiska strömmar av utomjordiskt ursprung in genom huvudet och ut genom den andra handen och foten. Strömmarna går även genom de öppna ögonen.

Alla vattenhaltiga kroppar ackumulerar dessa strömmar och kan därefter långsamt utstråla dem, säger Bovis. Då strömmarna går ut, verkar och återverkar på andra magnetiska krafter i föremålen, påverkar de pendeln i pendlaren hand. Således tjänar människokroppen i egenkap av ställbar kondensator såsom detektor, selektor och förstärkare av korta och ultrakorta vågor. Den är en medlare mellan Galvanis animala och Voltas livlösa elektricitet.

Samtidigt verkar pendeln såsom en perfekt lögn-detektor i det att en person, som uppriktigt säger vad han anser om något, inte påverkar strålningen och därmed inte heller pendeln. En person, som däremot tänker ett och säger ett annat, påverkar våglängderna, gör dem kortare och negativa.

Bovis utformade en pendel efter mönster av en anordning, som efter vad han uppgav nyttjades av de forna egypterna. Den gjordes av kristall, försågs med metallspets och upphängdes i en dubbel tråd av rött och violett silke. Han kallade den "paradiamagnetisk", eftersom den är känslig för föremål, som antingen attraheras eller repelleras av en magnet. Kroppar som attraheras, såsom järn, kobolt, nickel, magnesium, krom eller titan, kallade han paramagnetiska; dem som repelleras, såsom koppar, zink, tenn, bly, svavel och vismut, kallade han diamagnetiska. Genom att förlägga ett litet magnetfält i form av en spiral mellan pendlaren och pendeln menade han sig kunna uppfånga mycket svaga strömmar, sådana som de som utgick från ett obefruktat ägg. Han förklarade användandet av rött och violett tråd så, att dessa förstärkte pendelns känslighet genom att det röda ljusets vibrationer sammanfaller med de atomiska vibrationerna från järn, som är paramagnetiska, och det violetta ljuset med dem från koppar, som är diamagnetiska.

Bovis fann, att han med sin pendel kunde bestämma vilken inneboende vitalitet och relativa färskhet som fanns under skalet hos olika vegetabiliska livsmedel på grundval av dessas strålning. För att med pendeln kunna mäta den strålning av varierande frekvenser som livsmedlen avgav utformade Bovis en *biometer* eller en enkel linjal med centimetergradering för att ange mikron, som är tusendelar av en millimeter, och ångström, som är en måttenhet tio tusen gånger mindre, så att han fick en skala, som sträckte sig från noll till tio tusen ångström.

Sedan han placerat en bit av en frukt eller grönsak eller något annat slags föda vid ena änden av linjalen, kunde Bovis iakttaga, hur den svängande pendeln nådde sin höjdpunkt på visst avstånd från nollmarkeringen på linjalen, vilket gav honom en anvisning om graden av

födans vitalitet. Enligt Bovis överträffar Jordens eget omgivande fält på visst avstånd det fält som varje föremål alstrar, varför detta fält kan mätas. Pendlare uppger, att två lika stora föremål av samma material, vilka satts på bestämt avstånd från varandra, alstrar varsitt fält, som repellerar det andra halvvägs mellan de bägge föremålen, vilket man enkelt kan påvisa med en pendel. Om man byter ut det ena föremålet mot ett större, flyttas gränsen mellan fälten närmare det mindre föremålet.

Simoneton har funnit, att livsmedel som strålar mellan 8 och 10 tusen på Bovis' biometer även fick pendeln att snurra med den anmärkningsvärda hastigheten av mellan 400 och 500 varv i minuten och med en radie på 80 millimeter. Livsmedel som strålar mellan 6 och 8 tusen får pendeln att snurra med en fart av mellan 300 och 400 och med en radie av 60 millimeter. Kött, pastöriserad mjölk och överkokta grönsaker strålar mindre än 2 000 ångström och har inte tillräcklig energi för att sätta pendeln i rotation. Fastän de våglängder som pendeln uppfångar är av ett helt okänt slag, har deras mätbarhet ett stort praktiskt värde, säger Kervran i sitt företal till Simonetons bok *Radiations des aliments* (Livsmedlens strålning).

Efter att ha studerat Lakhovsky resonerade Simoneton, att människans nervceller inte endast kunde mottaga utan också avge strålning. Varje mottagare måste komma i resonerande vibration med en sändare för att kunna uppfånga vad denna utsänder. Lakhovsky liknade processen vid två välstämda pianon: när en ton anslås på det ena, får den samma ton att vibrera i det andra.

Somliga pendlare menar, att den viktigaste mottagaren i människokroppen kan lokaliseras till området kring solflätan i buken. Harvaliks allra senaste forskning tycks bekräfta detta. I syfte att avskärma delar av människokroppen från effekterna av den ocean av magnetiska krafter som omger den skaffade Harvalik ett stycke av ett högeffektivt magnetiskt avskärmande material med måtten 120 x 25 centimeter. Detta rullade han ihop i två lager, så att en cylinder bildades. Denna kunde sedan trädas på kroppen för att skydda huvudet, axlarna, bålen eller bäckenet.

Med skärmen över huvudet och med förbundna ögon vandrade Harvalik tvärs över ett område, som var känt för att ge radiestetiska utslag, och erhöll stark reaktion i var och en av tre pendlingsaktiva zoner. Samma reaktioner erhöles när han hade huvudet bart och axlarna avskärmade. Harvalik sänkte skärmen mer och mer och fann att han kunde få utslag ända tills han nådde ett område mellan sjunde och tolfte revbenet, det vill säga mellan bröstbenet och naveln.

”Dessa mätningar visar, att det radiestetiska förnimmelsecentret måste finnas i området kring solflätan och att det kanske finns ytterligare centra i huvudet eller hjärnan”, säger Harvalik.

Enligt Bovis uppfångas den strålning ett föremål utsänder av nerver i människans arm och förstärkes därefter av pendeln, som svänger i ändan av ett snöre. Andra menar, att det huvudsakliga förnimmelsecentret är förlagt till området kring solflätan. Man har gjort försök, i vilka solflätan skärmades av med mu-metall, som hejdar all känd strålning, och detta medförde att pendlaren inte längre kunde pendla. Pendlingen påverkades inte, då mu-metallen placerades runt huvudet med hjärnan.

Simoneton hade tillräckliga kunskaper i elektro- och radioteknik för att inte avfärda Bovis som charlatan. Han kunde påvisa experimentellt, att han med Bovis' metod kunde mäta en specifik strålning, härrörande från livsmedel, vilken utvisade dessas såväl vitalitet som färskhet. Mjölk, som han uppmätte till 6 500 ångström då den var färsk, förlorade 40 procent av sin strålning efter tolv timmar och 90 procent efter tjugofyra. Vad pastörisering beträffar, fann Simoneton att den helt förintade strålningen. Samma resultat fick han av pastöriserad frukt- och grönsakssaft. Då vitlökssaft pastöriserades, koagulerade den liksom dött människoblod, och dess vibrationer sjönk från omkring åtta tusen till noll.

Experiment visade, att däremot torkad frukt behöll sin vitalitet. Om den lades i vatten under

ett dygn, kunde den ånyo stråla nästan lika starkt som nyskördad, till och med sedan flera månader förflutit sedan torkningen. Konserverad frukt förblev stendöd. Vattnet visade sig vara ett egendomligt medium. Utan någon strålning i sitt normala tillstånd kunde det vitaliseras genom kontakten med mineraler, människor eller växter. Vissa vatten, såsom det från Lourdes, fann Simoneton stråla så mycket som 14 000 ångström. Den parapsykiska begåvningen, tjeckiskfödde Jan Merta menar, att skalet av äpple, päron och andra frukter och grönsaker kan läggas i blöt i ett glas vatten över natten och då avge hälsosamma vibrationer till vattnet. Vattnet kan man sedan dricka för att få bättre näring än från själva skalen.

I sin bok *Radiations des aliments* indelar Simoneton livsmedlen i fyra allmänna klasser. Till den första för han den föda, vars strålning han funnit vara av högre frekvens än den mänskliga grundfrekvensen om 6 500 ångström. Denna strålning kunde nå upp till och över 10 000 ångström. Klassen omfattar de flesta frukter, som ligger mellan 8 och 10 tusen på höjdpunkten av sin mognad, och grönsaker förtärda *färska direkt från trädgården*. Simoneton märkte, att de flesta grönsakerna förlorat en tredjedel av sin vitalitet, när de når marknaden i staden, och ytterligare en tredjedel sedan de kokats.

Simoneton säger, att frukt fylls med solstrålning tillhörig det spektrum som ligger mellan de infraröda och ultravioletta banden. Fruktsens strålning ökar sakta och når sin höjdpunkt under mognaden och minskar sedan gradvis till noll, då den börjar ruttna. Bananen är hälsosam och ätbar under ungefär åtta dagar under en period av tjugofyra dagar från det den plockats tills den börjar ruttna. Den avger de bästa vibrationerna när den är gul, inte fullt så goda såsom grön och mycket dåliga såsom svart.

Grönsaker har sin bästa utstrålning och är hälsosammast råa. Potatisen har däremot en strålning av endast 2 000 ångström när den är rå. Men sedan potatisen kokats, ökar strålningen till 7 000 ångström, och sedan den bakats, till 9 000 ångström. Detsamma gäller övriga knölväxter.

Baljväxter, såsom ärter, bönor, linser och kikärter, håller färska mellan 7 och 8 tusen ångström. Torkade förlorar de det mesta av sin strålning. De blir tunga, osmältbara och svåra för levern, säger Simoneton. Baljväxter är hälsosammast råa och nyskördade. De bästa resultaten ger deras safter, säger Simoneton, särskilt om man dricker dessa klockan tio eller sjutton, då de är lättsmälta och inte anstränger kroppen utan verkar närande.

På Simonetons skala har vete en strålning av 8 500 ångström, som sedan vetet kokats stiger till 9 000. Han menar, att vete kan och bör man äta på många fler sätt än bara i bröd. Mjöl av hela vetekornet borde användas i pajer, tårtor och andra bakverk samman med smör, ägg, mjölk, frukt och grönsaker. Bröd som gräddats i vedeldad ugn ger bättre strålning än sådant som gräddats med hjälp av gas eller kol.

Simoneton fann, att olivolja hade så hög strålning som 8 500 och att den var utomordentligt varaktig. Sex år efter pressningen avger den allttjämt omkring 7 500. Smör strålar omkring 8 000, är gott i omkring tio dagar, innan dess strålning börjar avtaga för att nå botten på omkring tjugo dagar.

Havsfisk och skaldjur är god föda med strålning mellan 8 500 och 9 000, särskilt nyfångade, och de bör ätas råa. Häri inräknas krabba, ostron, musslor och andra skaldjur. Sötvattensfisk har betydligt mindre strålning.

Till sin andra kategori för Simoneton de livsmedel som strålar mellan 6 500 och 3 000 ångström. De omfattar ägg, jordnötsolja, vin, kokta grönsaker, rörsocker och kokt fisk. Ett gott, rött vin anger han till mellan 4 och 5 tusen och säger, att det är en bättre dryck än vattenledningsvattnet, som berövats sin vitalitet, och avgjort bättre än kaffe, choklad, sprit eller pastöriserade fruktsafter, som praktiskt taget saknar strålning alls.

Simoneton säger, att den färska sockerbetans saft avger 8 500 ångström, medan strålningen av raffinerat betsocker kan sjunka till 1 000. Det vita bitsockret ger utslaget noll. Vilket allt överensstämmer med Nichols' uppgifter.

Färskrökt skinka är det enda kött som finns med i Simonetons lista över ätbara livsmedel. Slakterifärskt griskött strålar 6 500, men då det lagts i saltlake och hängts upp över en vedeld, stiger dess strålning till 9500 eller 10 000 ångström. Annat kött är nästan värdelös föda, förutom att det ger matsmältningen arbete.

Tillrett kött, korv och inälvsmat utgör Simonetons tredje kategori tillsammans med kaffe, te, choklad, sylt, jäst ost och vitt bröd.

Till den fjärde kategorien för han margarin, konserver, alkohol, raffinerat vitt socker och blekt vitt mjöl. De är alla döda vad strålningen beträffar.

Sedan Simoneton anpassat sin teknik till att direkt mäta den strålning människor avger, fann han att den normala, sunda individen strålar omkring 6 500 eller något högre, medan den strålning som tobaksrökare, spritdrickare och köttätare avger är entydigt lägre. Bovis hävdade, att cancersjuka avger strålning av det låga värdet 4 875, långt innan några yttre symptom på sjukdomen kommit till synes. Därför borde det vara möjligt att diagnosticera och behandla cancer, långt innan sjukdomen gjort något allvarligt angrepp på kroppens cellvävnader.

Simoneton förfäktar att människor bör livnära sig på frukt, grönsaker, nötter och färsk fisk, som strålar mer än deras egna 6 500, ifall de önskar få energi och förbli friska. Han anser att lågtstrålande livsmedel, såsom kött och vitt bröd, i stället för att skänka kroppen vitalitet undergräver den vitalitet som finns. Då Simoneton utvecklade denna tanke, slog det honom att de läkande egenskaper, som man sedan historiens gryning tillagt örter, blommor, olika slags rötter och bark, inte behövde bero på vegetabiliernas kemiska sammansättning utan på den hälsosamma strålning de avger.

Paracelsus erhöll mycket av sin omfattande kunskap om växternas läkande förmåga av gamla europeiska örtekännare, av vise män från österlandet, men huvudsakligen genom ett omedelbart studium av naturen. Enligt hans "lära om sympatetiska likheter" ådagalägger allt som växer sin särskilda användbarhet för människan genom sin byggnad, form, färg och doft. Paracelsus anbefallde läkaren att sätta sig på en äng, förhålla sig stilla och avslappnad, varpå han snart skulle märka "hur blommorna följer planeternas rörelse, öppnar sina blad efter månens faser, efter solens lopp eller till gensvar på avlägsna stjärnor".

En modern Paracelsi anhängare, som visade sig bli en märklig trollkarl med örter och blommor, var en läkare i London, Edward Bach. Han upphörde på trettioalet med sin praktik på Harley Street för att söka efter mera naturliga medel att återställa sina medmänniskors hälsa. Han ansåg, att de så kallade botemedel man gav patienten förorsakade honom onödiga smärta och ofta var till större skada än nytta. Han beslöt sig för att söka finna botemedel, som skulle vara milda, säkra och verka såväl kroppens som själens bot.

Liksom tidigare Paracelsus och Goethe var Bach övertygad om att sann kunskap skulle nås inte genom människans intellekt utan genom hennes förmåga att förstå och taga emot livets enkla sanningar. Paracelsus hade hävdat att, ju längre forskningen når, desto mera kommer att inse det enkla i hela skapelsen. Han rådde läkarna, att i sitt inre söka den andliga insikt, som skulle kunna leda dem till att kunna känna och förstå växternas energier. Manad av denna tanke vandrade Bach genom den engelska landsbygden och i bergen i Wales på spaning efter vilda blommor, som han var viss om att bära på hemligheten med botandet av människans själsliga och kroppsliga lidanden. Han var övertygad om att sjukdom hos kroppen inte främst har fysiska orsaker utan beror på oroande sinnestillstånd eller stämningar.

Med Paracelsus ansåg Bach, att allt som lever utstrålar ljus, och med Simoneton att växterna med sina höga vibrationstal kunde höja människans vibrationstal, om detta blivit sänkt. Han uttryckte det så, att "örtmediciner äger förmågan att höja våra vibrationer och således hämta ned andlig kraft, som renar kropp och själ och helar". Bach jämförde sina mediciners verkan med den som skön musik eller sammansättning av färger eller varje slags ädelt, upplyftande och inspirerande medium övar. Hans bot bestod inte i att angripa sjukdomen utan i att låta kroppen genomströmmas av harmoniska vibrationer från vilda örter

och blommor, för vilka ”sjukdom skulle försvinna liksom snö i solsken”.

Myrna I. Lewis, jämte legitimerade läkaren Robert N. Butler författare till den nyutkomna boken *Aging and Mental Health* (Åldrande och mental hälsa), blev för inte länge sedan inbjuden att besöka flera sanatorier i Sovjetunionen. Där förvånades hon över att åldriga sovjetmedborgare, som led av många slags såväl fysiska som psykiska sjukdomar, inte behandlades med mediciner utan med vibrationer från blommor. Dessa fanns i växthus och dit leddes patienterna varje dag för att lukta på vissa blommor under visst antal minuter. De behandlades också med musik, som man spelade för dem på rummen, och med bandupptagningar av havets brus.

Såsom grundprincip menade Bach, att den sjuke själv måste ändra sin inställning till den egna sjukdomen, men att hälsosamma estetiska vibrationer hjälper honom att återfå sin önskan att vara frisk. Bach ansåg, att en längre tids fruktan eller oro kan uttömma en människas vitalitet därhän, att kroppen mister sin naturliga motståndskraft mot sjukdomar och således råkar i ett tillstånd, där den lätt drabbas av vilket slags infektion och sjukdom som helst. ”Det är inte sjukdomen som behöver behandling”, sade Bach. ”Det finns inga sjukdomar, endast sjuka människor.”

Under sitt sökande efter vilda blommor med medicinska egenskaper erfor Bach att sinnena skärptes, blev mera utvecklade. Genom sin fint utvecklade känsel kunde han känna de vibrationer och den kraft som varje växt han prövade utsände. Om han lade ett blad eller en blomma i handflatan eller på tungan, kunde han i likhet med Paracelsus i kroppen känna effekterna av växternas egenskaper. Vissa övade en stärkande, vitaliserande effekt på hans kropp och själ. Vissa andra kunde inge honom smärta, illamående, feber, klåda och liknande. Instinkten sade honom, att de var de bästa växterna, vilka blommade kring midsommar, då dagarna är som längst och solen står på höjden av sin makt och kraft. De växter han valde ut var de mest fulländade i sitt slag, de vilkas blommor var vackra till form och färg, de som växte i ymnighet.

Paracelsus brukade på sin egendom i Hohenheim samla upp dagg på glasskivor vid olika tillfällen, då himlakropparna grupperade sig olika, i tron om att vattnet på detta sätt blev bärare av planeternas energi. Kanhända hade Bach läst om detta eller kanske erhöill han en intuition. I varje fall slog det honom en gång tidigt en morgon, då han vandrade på ett fält mättat av dagg, att varje dagdroppe måste innehålla något av den växts egenskaper, på vilken den vilade. Solvärmen skulle, verkande genom vattnet, tjäna att framlocka dessa egenskaper, tills varje droppe blivit laddad med kraft. Han insåg att, om han kunde på detta sätt utnyttja de växternas medicinska egenskaper han sökte, de läkemedel som bleve följden härav skulle innehålla växtens hela, fulländade och oförfalskade kraft, och kunde bota såsom ingen medicin kunnat bota förut. Sedan han samlat in dagg från vissa blommande växter, skakade han dagdropparna samman i små flaskor. Vissa flaskor fyllde han med dagg från blommor, som stått i fullt solsken, andra med dagg från sådana som stått i skuggan. Visserligen hade många av blommorna inte de läkande egenskaper Bach sökt, men han fann dock, att daggen från varje blomma ägde ett visst slags kraft och att denna kraft var starkare hos blommor som stått i solljus än hos dem som inte gjort det.

Enär insamlandet av tillräcklig dagg från enskilda blommor kunde vara ett mödosamt arbete, plockade han några blommor från en utvald växt och lade dem i en glasskål, fylld med vatten från en klar bäck. Sedan blommorna fått stå i solskenet i flera timmar, fann han att vattnet blivit kraftigt laddat med växtens vibrationer och kraft. Efter dessa första experiment fortsatte Bach med att framställa trettioåtta mediciner, och han skrev en liten bok, som behandlade hans filosofi, att medfölja dem. Tusentals patienter i England och hela världen skulle gå i god för deras verkan, och alltjämt litar många tusen till dessa elixir av blommor såsom sin bot för mångahanda lidanden.

Skotten Alick McInnes är en annan människa, som kan känna blommornas strålning. Med

förbundna ögon kan han lägga handen på en blomma och av dess strålning ange vilken växt den är och vad slags medicinska egenskaper den kan ha. Han har tillbragt trettio år i Indien, och det var vid Bose-institutet i närheten av Kalkutta, som han första gången erfor, att växterna icke endast avger strålning, som människan kan förnimma, utan även själva är känsliga för den strålning människan avger. Vid ingången till institutet står en yppig *mimosa pudica*. Besökarna ombedes plocka ett litet blad och placera det på en av Boses komplicerade apparater, vilken på ett papper ritar ett schematiskt mönster av växtens vibrationer. Besökaren lägger därpå sin hand i apparaten och kan då se, att en kopia av det förra mönstret bildas, vilket visar att mimosan är så känslig, att den uppfångar och perfekt återger en enskild människas strålning.

Enligt McInnes' tolkning av fenomenet människornas och växternas strålning modifierar eller färgar varje enskild individ i de bägge naturrikena med sin egen strålning den grundenergi som strålar genom denna individ. Detsamma gäller enligt McInnes materiens minsta smådel: "Allting strålar på sin våglängd, som kan identifieras som ljud, färg, form, rörelse, doft, temperatur och intelligens. Strålningen kan skifta, men samma blomart avger alltid samma strålning.

McInnes säger, att han funnit det vara möjligt att överföra blommornas strålning till vatten, där den kan bevaras för nära nog obestämd tid. Han har några flaskor med sådant vatten, där strålningen alltså verkar efter tjugo år. För varje art finns en bestämd tidpunkt, då dess strålning bäst kan överföras till vatten. Vanligen men inte alltid infaller denna då blommorna står på höjden av sin mognad, vilket vanligtvis sker nära fullmåne. När betingelserna härför är de rätta, sker överföringen av strålningen, eller potenserna som han kallar den, ögonblickligen. McInnes säger, att han faktiskt kan se vattnet förändras, "en vördnadsbjudande upplevelse man aldrig glömmet". Det potenserade vatten McInnes erhåller som resultat kallar han blommornas exultation, som han uppger icke vara ett medel för behandling av någon diagnosticerbar sjukdom utan verka subtilt på de strålningar som härrör från människokroppen, ett djur eller jorden, och på detta sätt öka människans et cetera vitalitet. När vitaliteten ökas till erforderlig nivå, försvinner sjukdomarna, säger McInnes. Den strålning, som blommornas exultation avger, kan icke identifieras med vanliga analysmetoder, grundade på identifiering av kemiska beståndsdelar, eller uppfångas med något mätinstrument, som står att uppbringa i Storbritannien. Därför är McInnes enligt lag tvungen att beteckna sina flaskor: "Garanterad kemisk sammansättning: 100 % vatten utan vegetabiliska eller kemiska tillsatser". McInnes påpekar, att magnetiserat stål och vanligt stål har samma kemiska sammansättning men uppenbarligen är varandra helt olika. Han hoppas alltså, att någon ny metod skall utarbetas att identifiera hans strålning.

McInnes säger, att hans exultation är lika bra mot mjölkstockning hos en ko i Skottland som mot astma hos en man i Californien eller ett getingstick hos en kvinna i Nya Zeeland. Man kan använda den mot magvärk hos ett litet barn, mot "skämd avföda" i en bikupa, mot parasitangrepp på jordgubbsplantor eller förgiftning hos höns. Om man besprutar jorden med den, säger McInnes, ökar den jordbakteriernas aktivitet och förhöjer dess kvalitet. Men han påpekar, att den jord som behandlats med konstgödsel kommer att taga längre tid på sig att reagera, "eftersom jordens hela polaritet inriktats på förstörelse". Han säger, att vibrationerna från exultationen ger jorden ny energi, som motverkar sjukdomar, parasiter och skadedjur.

Under de mer än sexton år, som gått sedan McInnes för första gången erbjöd allmänheten sin exultation, har han mottagit många tusen brev med redogörelser för framgångsrik behandling av nära nog alla diagnostiserbara sjukdomar. McInnes tror, att alla livsformer skapats för att leva i harmoni men att människan så missbrukat sitt välde över allt skapat, att disharmoni nu råder överallt. Detta kommer till uttryck i fysiska sjukdomar hos människor, djur och växter till följd av att den livskraft som strömmar ur skapelsens källa blir alltmer fördärvad. Han tror, att i en gyllene tidsålder "vargar skola bo tillsammans med lamm" och berättar att då han levde i

Uganda, han kunde se hundratals vilda djur sätt iväg genom elefantgräset i riktning mot saltställen och köttätare, som leoparder och pantrar, trava vid sidan om skygga hjortdjur, som i ett annat sammanhang skulle blivit skrämda och sprungit iväg.

I Sydindien blev McInnes vittne till det sällsamma skådespel som utspelades, när Ramana Mohan Maharshi tog sin aftonpromenad. Blott några sekunder sedan denne gått ut ur sin bostad, kämpade den tjudrade boskapen i byn knappt en kilometer därifrån för att befria sig ur sina bojor. Byborna släppte djuren fria, och dessa ilade iväg fram för att möta den gamle mannen, som under promenaden beledsagades av byns alla hundar och barn. McInnes berättar att, innan processionen hunnit särskilt långt, vilda djur från djungeln, däribland flera slags ormar, anslöt sig till den. Tusentals fåglar dök upp och nästan förmörkade himlen, däribland små mesar, väldiga glador, gamar med tunga vingar och andra rovfåglar, som alla flög i harmoni kring Maharshi under dennes promenad. Sedan han återvänt till bostaden, brukade alla djuren och barnen försvinna helt tyst.

McInnes säger att, eftersom allt skapat hänger samman, det därav följer att det som påverkar en livsform nödvändigtvis påverkar även alla andra livsformer. ”Om vi avsiktligt tillfogar andra levande väsen lidande och sjukdom, främjar vi lidande och sjukdom hos oss själva.” Han menar, att hela skapelsen påverkas, då laboratoriernas försöksdjur utsättes för sjukdomar i vad han betraktar som fåfänga och dödfödda försök att bekämpa sjukdomarna. Hela skapelsen plågas av de fasansfulla kval som vivisektören tillfogar de värnlösa djuren. All sjukdomslindring, som antages kunna bli möjlig genom kunskap som fås till priset av sådana kval, kommer att kräva ett mångdubbelt pris i form av ökat lidande för någon annan del av det hela. Hela skapelsen lider då millioner växter brännes till döds av kemiska ogräsmedel.

På samma sätt som varje levande väsen lider för varje krigets offer eller varje offer för koncentrationslägrets tortyr, så lider varje levande väsen även då en kanin dör i kval, sedan människan avsiktligt förgiftat den. McInnes säger: ”Allt lev är en enhet. Det finns intet undantag.”

HJÄLPKONSTELLATIONERNA

Av José Antonio Rodríguez

Förbundna med varje tecken i zodiaken finns tre konstellationer, som utgör kommentarer till det problem lärjungen möter i varje tecken och anger dess lösning.

De tre konstellationerna hjälper att skissera den inkarnerade individens verksamhetsfält och lärjungens arbete i varje tecken. I denna mening har hela tecknet tillgång till de utvecklingsideer som varje konstellation innebär. Varje konstellation tenderar dock att sammanhålla med det mer bestämda arbetet i ett visst dekanat. Den ordning som här föreslås är således varken exakt eller slutgiltig. Studiet av hjälpkonstellationerna tjänar därmed såsom en inledning till ett mer ingående studium av dekanaten.

Tekniken rörande dekanaten framhäver de härskande planeterna, varför vi kortfattat och i orienteringssyfte uppger vad den bygger på. Det finns med avseende på dekanaten två skolor: den hinduiska skolan, företrädd av Alan Leo, och den kaldeiska skolan, företrädd av Sepharial; dessa är astrologer om vilka nutidens studerande knappt vet något.

Den hinduiska skolan indelar varje tecken i tre zoner, som motsvarar de tecken som ingår i trefalden, så att första dekanatet tilldelats själva tecknet och de två följande tilldelats efter ordningen i zodiaken, och bestämmer sålunda dekanatens härskare, vilka är tecknens exoteriska härskare. Den kaldeiska skolan utgår från en annan tilldelningsprincip, de sju klassiska planeternas banföljd i fallande ordning: Saturnus, Jupiter, Solen, Mars, Venus, Merkurius, Månen. Serien börjar med Mars i Vädurens första dekanat. D.K. använder i allmänhet Alan Leos härskare för att ge dessa en större esoterisk betydelse, men inte alltid; ibland använder han de härskare Sepharial föreslagit och vid några få tillfällen ytterligare andra. Därför råder en viss förvirring, som blott ett mer ingående studium av dekanaten kan skingra.

Väduren

Myten: *Cassiopeja, gemål till Etiopiens konung Cepheus, anser sin dotter Andromedas skönhet överglänsa Nereidernas, Poseidons döttrars. Dessas fader skickar ett havsvidunder att ödelägga kusten. Ammons orakel säger Cepheus att enda sättet att rädda hans rike är att offra Andromeda till vidundret. Flickan fjättras och lämnas i dettas våld. Hjälten Perseus infinner sig och utber sig av flickans föräldrar att få äkta henne, om han räddar henne. När vidundret uppträder, använder Perseus Medusas huvud för att förvandla det till sten, sliter sönder fjättrarna, befriar Andromeda och äktar henne.*

Valfiskan (Jupiter) – Ista dekanatet

Valfiskan är det omedvetnas vidunder, som uppslukar medvetenheten. Således symboliserar det möjligheten att den begynnande medvetenheten på nytt slukas av det undermedvetnas hav, av vidunderliga mått. Ett vidunder är samtidigt ett förebud och en varning om fara, en signal från det övermedvetna. Det råder en fara för nedgång och skenbar tillbakagång. Visserligen kan utvecklingsstadierna inte bli ogjorda, men nivåerna inom varje stadium tillhör en skala, där vi från dag till dag växlar uppåt och nedåt och ännu mera så från en inkarnation till nästa. Det är därför nödvändigt att hålla vunnen mark och så långt möjligt är undvika återfall. I begynnelsen av ett nytt skede är det emellertid möjligheterna till utveckling som fångar uppmärksamheten, och Jupiter tenderar att omåttligt fångas av utforskandet av dessa möjligheter, upptas av omgivningen. På de avslutande stadierna är lärjungen försjunken i den gudomliga planen.

Cassiopeja (Solen) – 2dra dekanatet

Cassiopeja är drottningen sittande på sin tron, materien som styr med fullständig kontroll och i övermått. I myten blir det inget straff för hennes hybris utöver nödvändigheten av att lösa de problem hon vållar. Det är uppenbart hur övermod och skryt begränsar utvecklingen och bara är sätt på vilka individen visar status och stillastående, då han i sin enfald hyser tillit till de egna möjligheterna och känner inget behov av att framvisa dem. Därtill är övermod och skryt, rätt förstådda, vägen till större utveckling. Man bör sätta sig mål bortom de ännu möjliga, hävda förmågor man ännu inte vunnit och skryta öppet om dem. På detta sätt har man stadigvarande förbundet sig att utveckla dem, så att man mobiliserar alla sina krafter och i annat fall misslyckas ömkligt. På detta sätt utvecklar man också ödmjukhet och visdom. När personlighetens materiella form mäter sina krafter noggrannare, förvärvar också denna sinnet för proportioner, begrunder ofantligheten av den utveckling som förestår och uppsätter än mer krävande mål med ännu precisare tidsuppfattning. Solen måste lysa i detta dekanat.

Perseus (Mars) – 3dje dekanatet

Perseus, den väntade, är hjälten som räddar. Detta gör han genom att hålla fram Medusas huvud, som är en symbol för förmågan av reflektion och meditation. Huvudets ormar anger materiens makt såsom underkastad mentalviljan. Att se oavvänt på Medusa innebär att förvandlas till sten, att bli föremål för mentalprincipens förmåga att fixera. I en mening betyder det möjligheten att fascineras eller fångas av materien. I en högre mening står Medusa således för det mentals magiska förmåga att med den aktiva principen eller viljeaspekten framkalla det som Andromeda väntar på. Därför måste man i detta dekanat kämpa för att söka fixera en högre princip att verka på det mentala, så att det mentala väcks ur sin förtrollning, som håller det fast i ett tillstånd av underkastelse, och sätta igång den skapelseprocess som alstrandet av nya former utgör.

Oxen

Floden Eridanus (Saturnus) – 1sta dekanatet

Eridanus är livets flod eller domarens (Danus') flod, den flod vari Faeton faller. Det handlar om förebyggande rättvisa (*eri* = tidig): ljusets (Faetons) fall innan det bränner jorden; eller skydd för alltför tidig kunskap. Livets flod måste följa sitt lopp av inbördes förbundna orsaker och verkningar, så att erfarenheten måste föregå kunskapen om de framkallade verkningarna. Saturnus anger här lagen för sådd och skörd och i många fall de bakslag som fås genom den felaktiga hantering av begärsenergin som yttrar sig, när någon erhåller vad han önskar utan att taga följderna med i beräkningen. Saturnus åstadkommer dessa följder så fort han kan på individens område för att inte låta dem olämpligt vidgas och vålla ännu större skada. Med tiden och genom erfarenheten öppnar lagtilliten det enda ögat för kunskapen om de lagar som styr framkallandet av det nödvändiga.

Kusken (Merkurius) – 2dra dekanatet

Auriga, Kusken, representerar främst Eriktonios (den jordiska tvedräkten), Athenas och Hefaistos' vanskaplige son, en oäkta och ful gud, som måste återställa harmonin och skönheten i den jordiska sfären. Stjärnbilden kallas även vagnen, eftersom han var tvungen att göra sig en hästdragen vagn för att kunna förflytta sig. Sålunda är Auriga vagnkusken eller den som driver inkarnationshöljerna, varvid han arbetar ihärdigt för att frambringa harmoni och integration utgående från den disharmoni som först rådde. Kusken är människomonaden, som svarar för höljerna i dessas olika skeden av integration, alltifrån det rent fysiska till personlighetens integration och personlighetens sammansmältning med kausalhöljet. Merkurius verkar här såsom fjärde strålens energi, vilken vid inkarnationen intelligent anpassar och

jämkar de olika faktorerna. På himmelen bär Kusken på sina skuldror en get, Amalthea, vilken gav Zeus di och sattes på himmelen efter att Zeus brutit ett av hennes horn, därmed gjorde henne till den första enhörningen (*monokeros*) och av hornet det första ymnighets-hornet (*cornucopia*), vilket innebär obegränsad tillgång till lagenliga utvecklingsmöjligheter.

Orion (Venus) – 3dje dekanatet

Orion är den store jägaren, Uru-anna eller Himmelens ljus hos kaldeerna, vilken alltid beledsagades av Sirius, jakthunden. Han företräder de högre världarnas ofrånkomliga dynamik, som sätter gränserna för materiens möjliga rörelser och anger lagens herravälde. Individens inkarnation och under Augoeides' ledning måste frigöra sig från kollektivets öde och upphöra att vara ett lätt byte för omständigheterna. Han måste därför bli en jägare och föra sina höljesenergier till tillstånd, där de kan hanteras. I myten handlar Orion med kraft men utan intelligens och bländas men återställer Vulkanus och solens strålar hans syn, så att han kan uppfatta de högre värdena. Till sist uppvisar Orion i sitt bälte de stjärnor som kallas De tre vise männen, symbolen för slutlig framgång och uppnåendet av andratriaden.

Tvillingarna

Haren (Jupiter) – 1sta dekanatet

Haren representerar ursinne i sökande, oordentlighet, hejdlös fruktsamhet, vansinne eller oförnuft, det vill säga maya eller alla de automatiska och kaotiska rörelsemönster som har sin orsak i illusion rörande eterhöljet. På grekiska heter Harens konstellation Lagos, ett ord som kommer av roten *sleg-* (slapp, lös, men också mätta, lugna). Allt detta pekar hän mot Tvillingarnas förhållande till etervärlden och riktandet av fysisk aktivitet – eterhöljets aktivering eller deaktivering, resulterande i frenetisk extraversion på grund av centrens hyperaktivitet, måttliga eller balanserade verksamhet eller slapphet på grund av övermått av avslappning (till exempel på grund av hetta i tropiska länder). Symbolen hundarna som jagar haren betyder sökandet efter kontroll av eterhöljet antingen genom det emotionala begäret som söker tillfredsställelse eller genom kausalhöljet som söker bilda former.

Lilla Hunden (Mars) – 2dra dekanatet

Tvillingarna är Kastor och Pollux, personligheten och själen eller de två delar av kausalhöljet som uppstår av dettas delning vid inkarnationen. Lilla hunden symboliserar personligheten eller Kastor. Konstellationens starkaste stjärna är Procyon, den stjärna som går upp över horisonten före Sirius, Hundstjärnan. I naturvetenskapen har namnet Procyon till sist kommit att beteckna icke hundar utan procyonider eller tvättbjörnar. Visserligen har tvättbjörnen ingen närmare utvecklingshistorisk släktskap med hunden, men den är en god symbol för personlighetens krafter: ett ytterst intelligent rovdjur som har ett fint känselsinne tack vare hypersensitiva framtassar och har en intagande och bedräglig mask. Andra dekanatet innebär strid mellan lilla hunden och stora hunden, en strid som biläggs, när tvättbjörnens slughet förvandlas till hundens förmåga och önskan att undervisas och till sist förmåga att inspirera andra till rätt handling.

Stora hunden (Solen) – 3dje dekanatet

Stora Hunden är Sirius, själen eller Pollux. Tvättbjörnen förföljer haren, men det slutar med att den bränns av solen och det kausalas förhöjda energispänning. Hundstjärnan är hunddagarnas stjärna, och Sirius betyder att brännas av solen, även att bländas av dess strålgans. I Tvillingarnas tredje dekanat finns möjligheten att bländas genom samlandet av kunskap men först och främst förmågan att skina och belysa problems natur. De två solarnas dualitet finns där, men den ena minskar och den andra ökar, till slutligen det mindre ljuset försvinner inom det större ljuset. Identiteten är då gjord enhetlig och hjärnans eteriska centra har tillgång till kausala visdomen.

Kräftan

Skeppet Argo (Venus) – 1sta dekanatet

Argo är argonauternas skepp, Noas ark, det fartyg, vari man börjar medvetenhetsutvecklingens stora äventyr – en kollektiv resa i sökandet efter kausalmedvetenheten (det gyllene skinnet), en färd som börjar i Kräftan och når höjdpunkten i Stenbocken. Eftersom Skeppet Argo utbreder sig mellan dessa två tecken, har det i nyare tid uppdelats i flera mindre konstellationer (Kölen, Seglet, Akterskeppet, Kompassen, Canopus). Trots eller kanske på grund av detta är Skeppet Argo alltjämt symbolen för personlighetens integration, som fullgöres under resan från kausalisering (Kräftan) till tredje initiationen (Stenbocken). Venus styr detta dekanat däri att alla delarna till slut passar ihop tack vare förvärvet av perspektivmedvetenhet.

Lilla Björnen (Merkurius) – 2dra dekanatet

Myten: *Sköna Kallisto är en av Artemis' nymfer, jungfruliga jägarinnor. Sedan Zeus gjort henne havande, fördrevs hon och förvandlades till en björn. Kallisto födde Arkas, som gömdes och skyddades för Heras vrede. Arkas växte upp och blev en jägare. En dag påträffade han sin moder björnen och ville döda henne med en pil. Zeus hindrade denna tragedi och lyfte båda upp till himlen såsom Stora Björnen och Lilla Björnen.*

Lilla Björnen är också Melissa, en av nymferna, den som närde Zeus med honung. Genom polstjärnan har denna konstellation alltid varit den som valts att ständigt ange norr. Därmed betyder den en brännpunkt för uppmärksamheten, viljans riktande funktion, och den referenspunkt som möjliggör orientering, kort sagt: inrätningens process. Arkas gav sitt namn till Arkadien, överflödets land eller Utopia. Och från Arkas kommer även den ursprungliga styrande makten och förebilden. Genom mental utveckling i detta Merkurius' dekanat är det möjligt att ställa om kursen med förnuftiga mål och bygga ett bättre hölje enligt kausala förebilder och urtyper.

Stora Björnen (Vulkanus) – 3dje dekanatet

I andra kulturer kallas Stora Björnen Skopan, Vagnen eller Hjorden, varigenom det mänskliga ödets kollektiva natur framhävs. De sju stjärnor, som bildar dess huvudsakliga form, källan till viljeaspekten och de sju strålarna för solsystemet, är endast en liten del av det talrika kollektiv av stjärnor som utgör konstellationen. I antiken var den känd såsom Helix (virveln, spiralen), eftersom den alltid vred sig runt polen – utan att någonsin gå ned för att ”dricka vatten”. Kallisto, nymfen, är urtypen för bildandet av sköna kalligrafiska former och dessas betraktande med kalejdoskopets hjälp. Den jungfruliga materien (motsättande sig befruktning av viljeaspekten) behandlas i detta dekanat med Vulkanus' beslutsamhet.

Lejonet

Myten: *Apollo gav en festmåltid till Jupiters ära, och i behov av vatten skickade han korpen med en bägare (Bägaren) att hämta det. Under färden att utföra sitt uppdrag fick korpen syn på ett fikonträd och vilade där, tills fikonen mognat, varpå den kalasade på dessa. Så mindes den sitt ärende, och i fruktan för Apollos vrede fångade den en orm (Vattenormen). Återkommen ursäktade sig korpen med att vattenormen hade hindrat den att fylla bägaren genom att hejda vattnets flöde från sin källa och därmed vållat förseningen. Med denna lögn lyckades den dock inte bedraga guden, som straffade korpen med att inte låta den dricka vatten förrän fikonen mognat. Apollo satte Korpen, Bägaren och Vattenormen på himlen som påminnelser, så att ormen skyddar vattnet för den evigt törstande korpen, som sitter framför bägaren utan att kunna dricka.*

Vattenormen (Mars) – 1sta dekanatet

Ormen är bland annat en symbol för illusionen. Vattenormen är därmed särskilt bedräglig, då den betecknar ständigt begär eller törst och illusion, en bestående orsak till rörelse. Förhållandet mellan Mars, solar plexus och det kämpande och på tävlan inriktade begäret har sin härd i detta Lejonets första dekanat såsom triumfen för *ahamkara*-principen eller förblindelsen hos det personliga jaget såsom ett avskilt väsen. Hos den utvecklade lejonindividen tenderar detta att yttra sig såsom påtvingandet av den egna viljan. Hos den framskridna individen inför Mars' dekanat elementet av kamp mot det personliga jagets illusion.

Bägaren (Solen) – 2dra dekanatet

Solen såsom en symbol för självmedvetenheten finner i Bägaren kausalhöljets stöd. Tillgången till bågarens innehåll (bestående självmedvetenhet och verkligt minne av det förflutna) medför särskilda discipliner, i synnerhet avidentifieringen med formen och begäret – avståndet från att dricka ur den emotionala identifieringens källa. Samtidigt visar Bägaren vad som alltjämt återstår att likvidera av skörden. Kausalmedvetenheten anger tydligt de begångna felen och det sätt varpå dessa skall rättas, införandet av det rätta beteendet. Detta leder till balans mellan körtlarna och kausalhöljets vitalisering – detta sammanhänger med hela symbolismen om bågaren och blodet: insikten om det rätta leder till rätt handling, som leder till utstrålning (etercentra, körtlar, blodmassan). Lejonets andra dekanat är särskilt livskraftigt.

Korpen (Jupiter) – 3dje dekanatet

Intelligens utan visdom eller inskränkt slughet når inte utöver kortsynt opportunism. Den förvrängda identitet vi kallar personligheten ser inte längre än till sig själv, och dess intelligens är oförmögen att planera en hållbar utveckling och därmed att styra ödet. Auguriefågeln är således förknippad med Jupiter och hans förmåga av förutseende, vilken icke är annat än perspektivmedvetenhet. Således inför Lejonets tredje dekanat utvecklingen av det högre mentala med framvisning av det potentiella och planering för framtiden som blir den verkliga vetenskapen om ödet.

Jungfrun

Berenikes hår (Merkurius) – 1sta dekanatet

Berenike (Veronika – segerns, nikes, bärarinna) lovar att offra sitt sköna hår, om kung Ptolemaios III av Egypten återvänder oskadd och segerrik efter fältslaget, vilket sker. Detta offer har sin motsvarighet däri att Merkurius är exalterad i Jungfrun och härskar i detta 1sta dekanat. Håret symboliserar ofta förbindelsen till det omedvetna och mottagligheten för dettas innehåll. Denna mottaglighet, som innefattar dennas möjliga högre aspekter, offerar människan för att ge utrymme åt den analytiska mentalmedvetenhetens och urskillningens utveckling.

Kentauren (Saturnus) – 2dra dekanatet

Kentauren är symbolen för mentalmedvetenhetens och instinktens förening hos människan. Saturnus i detta 2dra dekanat förbinder Jungfrun med den djuriska naturens tämjande och rening genom disciplin (Kentauren dödar Vargen och för honom till Altaret). Kiron är den helande kentauren, som kan bruka sina händer och örter för medicinska och terapeutiska ändamål. Sedan diagnosen ställts, löses problemen i enlighet med den föreskrivna behandlingen. Ödmjukheten, vilken ligger implicite i dekanatet, främjar aktivt lärjungaskap.

Björnvaktaren (Venus) – 3dje dekanatet

Björnvaktaren eller Oxdrivaren är egentligen den som får Stora Björnen och Lilla Björnen att gå runt den axel som anger norr – polstjärnan. Han är symbolen för plogen och jordbruket, som upphöjs av Ceres. I esoteriska historien införde herrarna från Venus vetet och biet såsom faktorer, vilka skapade civilisationen i mänsklighetens kollektiv. Odlandet av jorden är den faktor som inledde förnuftets framväxt och insikten om att materien är modersprincipen, som när och vars ändamålsenliga omvårdnad med tiden möjliggör medvetenhetens utveckling. Varelserna från Venus, solänglarna eller augoeiderna, har till uppgift att främja individens kultivering, så att i sinom tid egenskaperna och förmågorna kan skördas.

Vågen

Korset (Venus) – 1sta dekanatet

Korset i Vågen betyder korsväg och är symbolen för den process av övervägande och beslut som präglar hela tecknet. Francis Bacon använde ordet ”crucial” (korsartad) att beteckna ett sådant experiment som visar att en hypotes är sann och en annan falsk. Denna process symboliserar i myterna även valet mellan en dörr, som leder till livet, och en annan, som leder till döden. Ett experiment, som för att lyckas förutsätter utvecklandet av de fyra kardinaldygderna, vilka möjliggör orientering i materiens labyrint: rättrådighet, mod, vishet och självbehärskning. Korset är likaledes symbolen för den balans, vari man måste väga fördelar och nackdelar och nå fram till ett slutligt avgörande. Det som utvecklas i Vågen är omdömesförmågan, urskillningen mellan högre och lägre och beslutenheten ifråga om den väg som skall följas.

Vargen (Saturnus) – 2dra dekanatet

Vargen är symbolen för den lägre mentala naturen, som är oförmögen att skilja det möjliga från det rätta. I myten sätter Lykaon utan insikt gudarna på prov, liksom den nutida vetenskapen begår många laglösheter, och straffas därför. Den analytiska och vetenskapliga marsmentaliteten, som är knuten till sakralcentret och lätt förfaller till vivisektionism, måste offras, och därför bäres Vargen till sist till altaret för att offras. I flera språk betecknar ordet ”lyceum” (*Lykaon*) ett centrum för högre utbildning, enligt grekisk hävd Aristoteles’ skola, för intellektets förvandling till visdom, förståelse och förmåga av opartiskt omdöme.

Norra Kronan (Mercurius) – 3dje dekanatet

Rätt beslut och offer leder till kröning. Ariadnes högre intelligens låter henne slippa ut ur materiens labyrint. När hon förvandlades till visdom, belönades hon av guden Liber med en krona prydd med sju stjärnor – de sju centren i huvudet eller materieaspektens förhållande. Hon förskjuts av hjälten, Theseus, som i sin strävan efter härligheten inte vill ha något med materien att göra och lämnar intelligensen åt sitt öde, ett vanligt fel hos mystikerna. Mercurius betecknar i detta dekanat nödvändigheten av att kröna ansträngningarna att styra materiens krafter med en hjärnmekanism, som är mottaglig för högre ledning.

Skorpionen

Ormen (Mars) – 1sta dekanatet

Överallt där den framträder, står Ormen för materiens illusion, även för det gift eller den brygd som förtrollar och fånglar. Persefone (Proserpina), som kommer slingrande upp ur Hades, är en månsymbol, hänför sig till det cykliska framträdandet av det undermedvetnas mönster under Plutos herravälde. Det är dessa mönsters mekaniska karaktär, som verkar förtrollande på det vardagliga medvetandet, den kollektiva hypnosen eller besattheten. Kort sagt: en verkan, som har samband med Pluto, ett utövande av makt som går emot evolutionen och

hämmar den fria viljans uttryck. Detta första dekanat är således centrum för lärjungens strid mot sömnen och hans kamp för att icke förlora självbestämmdheten.

Ormbäraren (Jupiter) – 2dra dekanatet

Ormbäraren är den som lyfter upp ormen och kämpar mot den. Han är ingen annan än Asklepios, som undervisades av Kiron, läkekonstens urtypiske grundare. Ordet ”medicin” kommer av samma rot som ordet ”meditation”, vilket betyder den reflekterande principen hos människan, reflektion såsom den aktiva principen i helandet och medlet mot det sövande giftet. Läkekonstens symbol är den av ormen omslingrade staven. Den mänskliga utvecklingen får till slutligt resultat att materiens orm, som ligger hopringlad vid ryggradsslutet, förvandlas och stiger, tills den flyger såsom visdomens drake (Jupiter, Augoeides) genom en förenad och inte dubbel kanal (liksom Hermes’ stav, handelns symbol). Detta är ett dekanat, där död och sjukdom övervinns, pånyttfödelsens och återställandets krafter blir helandets.

Herkules (Vulkanus) – 3dje dekanatet

Herkules eller Herakles är den triumferande lärjungen, den förebild fjärde naturrikets individer skall följa. På himlen angriper Herkules egendomligt nog inte Vattenormen (den kamp som symboliserar andra initiationen) utan den trehövdade hunden, Kerberos, vilket tillkännager Herkules’ slutliga triumf vid porten till Stenbocken (tredje initiationen). I detta dekanat ersätter Vulkanus Månen, vilket betyder männaturens fullständiga behärskande genom viljans skapande kraft. Detta är ett dekanat, där man kan höra slagen av den hammare som formar mottagningsmekanismen och bruket av den skapande magiska kraften.

Skytten

Lyrans (Jupiter) – 1sta dekanatet

Myten berättar att Hermes upptäckte att torkade tarmar som spänts på ett sköldpaddskal har förmågan att ljuda och byggde sålunda lyran, som han skänkte Orfeus. Följaktligen har Skytten ett tydligt samband med ljudet, dess både uppbyggande och nedrivande förmåga, och med nödvändigheten för lärjungen att lära sig behärska de redskap, varmed han kan avge ljud, hans tanke och hans tal, och att vara sann och harmlös (lyrfågeln är ökad såsom lögnaktig härmare; jämför även med Herkules’ stordåd i Skytten). Sköldpaddan är symbol även för det som är urtida, en helvetesinnevånare (tartaruchos), dömd att bära sitt hus på ryggen för att icke ha velat lämna det för att närvara vid Zeus’ bröllophögtid. Således en symbol för elementalmaterien, esoteriskt kallad ”röstens härskara”, eftersom den måste styras med ljudet. Vega, konstellationens starkaste stjärna, var en gång (12 000 år fvt) polstjärna och kallades av araberna ”den fallande örnen”. I detta första dekanat betonas Skyttens rovgiriga egenskaper på det gemensamma hjulet och förmåga att jaga högre slags byten.

Altaret (Mars) – 2dra dekanatet

På altaret firas bland annat de olympiska gudarnas seger över titanerna, vilket anger att de principer, som härskade i det förra solsystemet och som byggde på utvecklingen av materiens intelligens, upphör och att andra planetariska gudar, som är centrade i medvetenhetens utveckling och i kvaliteten, kommer till makten. Det är också det ställe, där vargen offras, den intelligenta rovgiriga principen – som hierarkiskt behärskas av Mars och Skytten – och på detta sätt upphöjs. På altaret lämnas offergåvor, som överlämnas till elden. Elden betyder dels fokusering på det väsentliga och koncentration av energi, dels upplösning av de orena formerna (formerna av lägre kvalitet) i sina beståndsdelar, en process vari dessa formers materia frigöres för högre ändamål. Den står även för idealismens eld liksom för sjätte strålens och Mars’

idealism och hängivenhet. Slutligen betyder elden den framdrivande kraften, framdrivandets mekanism och tändandet av ett klot, vilket möjliggör att höja frekvensen och ägna alla krafter åt förverkligandet av ett ideal. Det är människans uppgift att reglera denna eld för att ha tillgång till den emotionala drivkraft som är nödvändig för framåtskridandet.

Draken (Solén) – 3dje dekanatet

I en bemärkelse är Draken Ladon, Hesperidernas drake, som Herakles möter i det motsatta tecknet, Tvillingarna. Den indoeuropeiska roten *derk* betyder att se och den grekiska roten *drak* det onda ögats vidunder. I vilket fall som helst handlar det om visdomens orm, som måste stiga och sväva ovanför materiens orm, varvid den tänder elden på altaret. Det som draken ser är Skyttens mål, en synförmåga som i sig innebär möjligheten att stiga. Den visar också hän på intelligensens och vishetens förening, nödvändig för den lärjunge som vill undgå att brännas. Därför vaktar Draken elden vid ryggradsslutet. Drakens synförmåga är knuten också till visdomsdrakarnas (planethärsornas och solänglarnas) utstrålning verkan, som kan förnimmas subjektivt, den begynnande aktivering av inre sinnen som möjliggör för oss att fatta finare underliggande relationer och slutligen enhetsvärldens eller essentialvärldens struktur, symboliserad i ormskinnets ruttmönster. Det är denna uppfattning, som möjliggör deltagandet i både Jordens eteriska nät, väsentligt för Skytten som löper längs Jordens vägar, och de kosmiska etrarnas kollektiva nät – Buddhas (buddhis) aura.

Stenbocken

Pilen (Saturnus) – 1sta dekanatet

Pilen är den pil som dödar den örn som plågar Prometheus. Allt arbete, Herakles utför i Stenbocken, har att göra med den mänskliga själens slutliga frigörelse från det undermedvetnas (Plutos, Hades') negativa mönsters tvångsmässiga, påfrestande och fixerande verkningar. Karon (Hermes, Psykopompos) mottar en obol, vilket icke blott är en betalning utan även och mer grundläggande den markering (obelos, obelism) man gjorde i gamla handskrifter för att ange sådana delar av texten som skulle avlägsnas eller rättas. Det vill säga det hänför sig just till sådana negativa mönster och uppfattningsfel som alstrar väktaren. Herakles, som inte har något mer att gottgöra, betalar därför heller inte Karon. Kerberos tillåter inträde men inte utträde: välmenande avsikter räcker icke, utan bara fullständigt undertryckande av det förflutnas hypnotiska inverkan och slutligen Pilen (Sagitta), den skarpsynthet, urskillning och det väderkorn (förutseende) som brukas för säker lokalisering av själva felet, förmågan att skilja båda sidor genom sagittalplanet (vänsterhandsvägen och högerhandsvägen) och utdela det välriktade slag som gör slut på väktarens makt. Detta är det arbete som, väl utfört, kvalificerar lärjungen för tredje initiationen. Pilen anger den inre ensamhet som kännetecknar den som utför det förberedande arbetet.

Delfinen (Venus) – 2dra dekanatet

Det grekiska ordet delfos betyder livmoder, därmed förmågan att alstra, bygga och forma, och adelfos betyder broder, son av samma livmoder. Apollon uppträdde i Delfi förklädd till delfin, efter att ha dödat oraklets ursprungliga drake, Delfine eller Pyton, och gjorde därefter själv anspråk på oraklet. Sierskorna utför sin orakeltjänst genom att försätta sig i trans, andas jordens dunster och tugga lagerblad. Pytonormar och giraffer hör till det fåtal djur, som har ruttmönstrad hud, och på himlen står Delfinen och Giraffen för det nätverk som motsvarar jordens meridianer och parallellcirklar, det vill säga planetens eteriska moderliv som ligger bakom alla former. Stenbockens målmedvetenhet och förmåga att bygga framträder således och dessutom förmågan av inställning på den gudomliga planen och avsikten. Sammanfattningsvis kan sägas att Delfinen representerar den magiska process som Augoeides (Venus) leder såsom ett ombud för den gudomliga planen.

Örnen (Solen, Vulkanus) – 3dje dekanatet

Örnen är Solängeln, vilkens suveränitet, självständighet, skarpsynthet och upphöjda ställning sätter den invigde i stånd att gå framåt ända till den slutliga frigörelsen (för båda). Altair (Fågeln) är konstellationens starkaste stjärna, en verklig fågel. Såsom alltid pekar vingarna på devaers (änglars) krafter i fjärde kosmiska etern och dessas höga vibrationsfrekvens. Örnens osvikliga syn, upplyst utan förvrängning, riktar jägarens pil. I sina klor bär den Antinous (Ganymedes), den fokuserade och renade personligheten, höjer den för att förvandla den till en tjänare i Vattumannen. Detta är ett dekanat, vari Vulkanus fullbordar sitt verk med en yttersta viljeansträngning med tillhjälp av femte rikets gruppkärlek, vilket leder till att människan blir suverän i sina världar.

Vattumannen

Svanen (Saturnus) – 1sta dekanatet

Efter Faetons död förvandlas hans vän till en svan. Han söker Faeton oupphörligt genom att doppa huvudet i vattnet, varunder han sorgset klagar (svansång). Ordet ”svan” betyder egentligen ljud, det medium varigenom livsimpulsen föres till det döda (begravt i de lägsta, på livskraft berövade regionerna) och väcker det till liv. Ordet ”svansång” används om den gåva av fulländning och skönhet den överlämnar som uppstiger och därmed slutgiltigt avlägsnar sig från dessa regioner såsom en sista gård av tjänande åt släktet. Också betraktas Svanen såsom Orfeus, vilken efter sin död flyttats upp på himlen nära Lyran. Orfeus betyder föräldralös, skild (också robot, slav), och hans sång är dens klagan som mistat sin fader, som icke är sin egen herre. Genom sången eller åkallelens ljud återställs faderskapet och ingjuts nytt liv i planetens fångar. I detta dekanat sätts de discipliner (åkallelens beteenden) i verket som bär livets vatten till de lägre världarna.

Pegasus (Merkurius) – 2dra dekanatet

Myten omtalar att Pegasus föddes ur Medusas huvud och att han bär Zeus' åska. Medusa är den förmåga att förstena (bilda form) som det mentala äger (genom meditationsprocessen). Medusas huvud är hjärnan, då denna är mötesplatsen för de eteriska krafter som i verkligheten utformar det magiska arbetet. Pegasus är således den förmåga eller kraft att förverkliga som är knuten till den kosmiska etern, och hans vingar är symbolen för essentialvärldens devakrafter. Det livets vatten som Vattumannen utgjuter är från denna synpunkt den fjärde kosmiska eterns livskraft, som (med Zeus' åska) dynamiserar de lägre världarna – en källa till inspiration (eller andens ingjutande). Pegasus' hovar fick källor att bryta fram, överallt där han trampade. I detta dekanat förbinder Merkurius två av tecknets linjer för att bygga en bro (antahkarana), som möjliggör vibrationers överföring och energiernas ohindrade cirkulation; nyckeln till detta är alltid meditation.

Södra Fisken (Venus) – 3dje dekanatet

Södra Fisken upptar de vibrationer som strömmar från Vattumannen och gör dem därmed tillgängliga. Den anger mottaglighet eller förmåga och rätt bruk eller tjänande – det vill säga överföring och cirkulation. Den varma och fuktiga sunnanvind som givit konstellationen sitt namn (Piscis Austrinus, även Piscis Notius) för ofta med sig pest, resultatet av stillastående materias rörelse (jämför med Herakles' stordåd i Vattumannen), något som innebor i nya livsenergiernas cirkulation i döda vävnader men som åstadkommer förnyelse och syrsättning av dessa vävnader (”fullkomlighet för ofullkomlighet till ytan”). Vattumannens tredje dekanat representerar förmedlarens funktion, dens funktion som leder de högre energierna och sänker dessas frekvens för bruk vid formbyggande i lägre världar. Detta är innebörden av ordet ”avatar”: en avatar är en som tillhandahåller en livsprincip nödvändig för medvetenhets-

utvecklingen under en viss period. Vattumannen innebär slutligen den avatarliknande framväxten av Venus' framskridna civilisation för denna planet eller Augoeides' framträdande för människan.

Fiskarna

Bandet (Jupiter) – Ista dekanatet

Bandet är inte en konstellation utan en grupp stjärnor, som sammanbinder de två fiskar som bildar konstellationen Fiskarna, i synnerhet den centrala stjärnan, al-Resha, den bindande knuten. Al-Resha står i de begynnande skedena för det magnetiska band som begränsar. De två fiskarna tolkas i denna mening såsom det fängelse, vari den lägre fisken eller personligheten underkastar sig den högre fisken eller själen, varvid bandet tjänar såsom blotta överföraren av energi för livets upprätthållande. På det omvänt roterande hjulet är förhållandet omkastat och står personligheten under själens kontroll, och då är bandet symbolen för det som förbinder eller antahkarana. Genom livstråden får vi allt vi behöver för att vinna erfarenhet, Jupiters välgörande aspekt, fastän förvrängningarna till lägre värden är fördärvliga och äventyrar själens liv. När antahkarana byggs, mottar vi inspiration och ledning genom detta. Detta dekanat framhäver Fiskarnas förmedlande funktion.

Andromeda (Vulkanus) – 2dra dekanatet

Andromeda, den fjättrade kvinnan, är ordrätt "reflektionen på mannen", och Andromeda såsom hindrad väntar på viljan, den aktiva principen. Uppenbart är att denna symbolism avser förhållandet mellan det mentala och den dynamik som möjliggör för det mentala att bilda tankeformer, som till sist tar sig uttryck i fysiska världen. I hjärncellerna blir mentalmolekyler aktiverade av kausalmolekyler, ideer som sliter sönder de fjättrar som det mekaniska tänkandet och det tanklösa uppreparandet av kollektivets åsikter utgör. I detta dekanat finner man först och främst nödvändigheten av att frigöra sig från fiktionernas och illusionernas fängelse genom en energisk process av reflekterande kritik. Vulkanus smider det mentala, så att det skiner.

Cepheus (Mars) – 3dje dekanatet

Cepheus är konungen eller den härskande principen, viljeaspekten, som når människan genom tredjetriaden och mot slutet av hennes vistelse i människoriket gör henne till en agent för planetregeringens avsikt. Genom det redan fullbordade antahkarana upptas individen i en vid värld av planetomfattande förhållanden och ansvarsförbindelser, varur uppstår dessa Fiskarnas begrepp om offervilja och frälsning, vilka när allt kommer omkring betyder att enheten återupprättas och varje hinder för den undanröjes. Den som offerar sig – Andromeda – är den avskilda identiteten, resultatet av en fiktiv mental konstruktion. I detta dekanat råder kamp med stor kraftutveckling mot alla hinder för upprättandet av femte riket i planeten.

Spanska originalets titel: Las constelaciones auxiliares. Översättning av Lars Adelskog.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2017 – år 68 Aqu.
och tackar hjärtligast för allt det stöd som inlutit.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se
Alla böcker och skrifter beställes hos:

**Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde**

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditiönsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!